

A Baczkamadarasi Kis Gergely
Református Kollégium
Évkönyve
2006–2007

*„A tanítóknak azt kell lelkökre kötni,
hogy nem csak tudós, hanem emberséges,
jó keresztyén embereket neveljenek
tanítványaikból – amennyire emberi erővel
és szorgalommal tehetik.”*

Baczkamadarasi Kis Gergely

A Baczkamadarasi Kis Gergely
Református Kollégium
Évkönyve

2006–2007

Református Kollégium, Székelyudvarhely
2008

Szerkesztette
Bekő István

A szöveget lektorálta
Sándor Judit és Fekete Adrienne

A kéziratokat elolvasta
Fekete Adrienne és Kelemen Emília

Külön köszönet
Bálint Szabolcs és Waum Konrád diákoknak

Kiadja
A Székelyudvarhelyi Református Kollégium

© Székelyudvarhelyi Református Kollégium, 2008

A szerkesztő előszava

Erdélyi magyar történelmünk mozgalmasságából mi is megkaptuk a bennünket megillető szeletet. Amióta 1994-ben újraindult a Székelyudvarhelyi Református Kollégium, amelyet 1948-ban bezártak és államosítottak, esemény eseményt ér, és nem mondhatjuk el magunkról, hogy percnyi nyugtunk lehet.

Egyfelől keserűen tapasztaljuk, hogy az 1948–1994 között eltelt 46 esztendő megtette a magáét, és az egyházi iskolák ellen irányuló gyűlöletmag nem maradt a földben, hanem kinőtt, és szárba szökve termést rejteget, különböző emberek gondolkodásában és emberi döntések formájában. Másfelől boldogan nyugtázzuk, hogy az ÚR Isten megelevenítő ereje felhasznált minket, a mai kollégium nevelőit-diákjait, hogy az iskola újrainduljon, növekedjen, terebélyesedjen. Ugyanakkor megállapítjuk, hogy még nem értünk célba. Az évről-évre erősödő iskola arra buzdít bennünket, hogy tálentumainkat a lehető legjobban kamatoztassuk, mert az aratni való sok. Erre kötelez bennünket múltunk pantheonja is, ahonnan biztató tekintettel figyel a refis Bethlen János, Baczkamadarasi Kis Gergely, Benedek Elek, Gönczi Lajos, Ravasz László – hogy csak néhányukat említsük.

Jelenünk tele van eseménnyel: a mindennapi élet nevelő munkáját rengeteg szervezési munka szövi át. Egy majdani történetírónak sok teendője lesz, ha ezt a kort az archívumok és levéltárak adata alapján meg akarja írni. Képes az ember vissza játszani a múltat, és benne helyet biztosítani az érzelmeknek, örömöknek, könnyeknek vagy fájdalomnak? Úgy gondoljuk, segítségül jöhet majd az évkönyv. Benne lenyomatát adjuk mindannak, amit a maguk ridegségében a levéltári adatok tükröznek, ha tükröznek.

Még ha a 2006–2007-es tanévet a maga teljességet képtelenek vagyunk is a könyv lapjain újrajátszani, de mint cseppben a tenger, benne van a Református Kollégium egy éves élete. Mi hitelesítjük,

mert mi éltük át. Fogadja az olvasó szeretettel! Mi írtuk, az életünkkel, akik az ősi iskola falai között Isten áldó hatalmának oltalmában örvendezünk.

a szerkesztő

A székelyudvarhelyi református kollégium rövid története

1670. Bethlen János, erdélyi kancellár adományával megalapozza a kollégium létét.
1716. Gróf Bethlen Dávid címerrel ellátott pecsétnyomót adományoz.
- 1771–1781. Baczkamadarasi Kis Gergely átépíti az iskolát és a templomot.
1886. A második emelet építésével kialakul iskolánk mai homlokzata.
1927. A fiúkollégium működését felfüggesztik.
1940. Újból megszervezik a fiútanulókból álló gimnáziumot.
1948. Kommunista államosítás.
1994. Az újraindulás éve a tanítóképző keretében.
2002. október 27-én az iskola felveszi Kis Gergely nevét.
2004. Megszületik a kollégium visszaszolgáltatásáról szóló döntés.
2005. Az iskola V. osztályt indít.
2006. Az iskola I. osztályt indít. A gimnázium kollégiummá lett (elemi, általános és gimnáziumi osztályokkal).

Tanév
a
beszámolók
tükrében

Jelentés a 2006–2007-es tanévről

A Baczkamadarasi Kis Gergely Református Gimnázium 323 tanulóval kezdte a tanévet, amelyből 26 első és 61 kisgimnazista tanuló volt. Évközben távozott 5 tanuló és befogadtunk 4 tanulót. A távozók között volt egy kismama, aki az esti tagozaton befejezte tanulmányait, és sajnos volt egy tanuló, Bokor Mária Magdolna, aki elhagyta az iskolát annak ellenére, hogy korábban ösztöndíjat is kapott. A többi 3 tanuló más iskolába kérette át magát, mivel vidéken laknak.

A nyári évvárás számvetése szerint három tanuló pótvizsgázott román nyelvből (XI. B) és három hatodikos matematikából: mind a haton átmentek.

Az egyházi érettségien az 58 tanulóból 55 kapott diplomát. Az állami érettségien mind az 58 diák átment (hárman az őszi vizsgaidőszakban)

A tanulmányi eredmények szempontjából a legeredményesebbek a hatodikos tanulók voltak, a két első, tízes médiával. A legsikerebb középiskolás tanuló Kristály László volt, 9,97-es osztályzattal.

A tantárgyversenyen a legjobb eredményt Madaras Mihály érte el, aki az országos magyar nyelv és irodalom olimpiászon vett részt.

A Gordiusz matematikai versenyen a Hargita megyei szakaszon a 865 résztvevőből 56 a mi iskolánkat képviselte. A tizenegyedikesek csapata a pontszám összesítés alapján az első lett. A csapat két tagja, Berki Attila és Bence Béla a harmadik díjat kapta.

Iskolánk tanulói aktívan részt vettek több sportversenyen, és díjat szereztek a civil szervezetek és iskolák által szervezett vetélkedőkről. Atlétikából a debreceni bajnokságon Waum Konrád és Bartha Simon Zsombor érmes bajnokok lettek.

A nevelő munka Bekő István iskolalelkész, az osztályfőnökök és az iskolai tanácsadók törődését, következetességét, iskolánk jó hírét dicséri. A reggeli áhítat a mindennapok szerves részét képezi.

Az iskolalelkész naponta követte, segítette az áhítat megtartásával megbízott diákokat az általa elkészített „Ige-beosztás” alapján.

A bibliaórák havonta, a meghirdetett téma jegyében voltak megtartva. Az osztályfőnökök egy 24 órás továbbképzésen vettek részt a Megyei Tanfelügyelőség programja szerint.

Minden nagyobb egyházi, nemzeti és iskolai ünnep istentisztelettel kezdődött. A váradi Lorántffy Zsuzsanna Református Gimnázium sportpályája védelmére szolidarizáló imatüntetést kezdeményeztünk.

Tanulóink gyakran kirándultak. A testvériskolai kapcsolat ápolása érdekében a budapesti Veres Péter Gimnáziumba két osztályunk látogatott el a tavaszon, a X. A és a X. B osztály. A X. B osztály egy nagyszabású környezetvédelmi kampányban vett részt, amely a Homoród völgy megtisztítását eredményezte.

A diákpresbitérium példát adva a többi magyar iskolának, bejegyeztette magát a bíróságon mint non-profit szervezet és bankszámlát nyitott.

Gazdasági gyarapodás.

Tőkés Zsolt igazgató erőfeszítéseinek köszönhető az étkeзде és a bentlakás felújítása és a tornaterem átalakítása és modernizálása.

Nem sikerült átvenni a Benedek Elek Tanítóképzőtől a laboratóriumokat. Elvártuk, hogy a Székelyudvarhelyi önkormányzat hatékonyabban támogassa iskolánkat.

A Benedek Elek Tanítóképző vezetősége visszautasította a Református Kollégiummal való egyesítési tervet, amelyet Pap Géza püspök úr és Bondor István megyei tanfelügyelő úr ismertetett a két iskola tantestületének közös értekezletén. Így a mi iskolánk erősíti tovább felekezeti arculatát, gyarapítja a tanulók számát és azokat a javakat, amelyek a félévszázad alatt fogytak és pusztultak.

Ezért a 90. zsoltárt, a Magyar Református Világtalálkozó vezérigéjét „Kezeink munkáját tedd maradandóvá” a mindennapi munkánk bátorításának tekintjük.

*Az Igazgatóság nevében
Popa János*

A református kollégium

(Tanévnyitó beszéd a székelyudvarhelyi
református kollégiumban)

A Kollégium ismét Kollégiummá lett.

A hagyományos magyar iskolarendszerben a kollégium azt a tanintézményt jelenti, amelyikben egymás mellett több tagintézmény létezik: általános iskola, középiskola, internátus, étkeзде stb. A 2006–2007-es tanévet úgy kezdhethük, hogy ezt a régi nevet ismét büszkén hordhatjuk.

1994 őszén egy osztállyal megkezdődött a székelyudvarhelyi református kollégium történetének legújabb korszaka. Akkor még csak legmerészebb álomnak tűnhetett, hogy az 1670-ben alapított iskola egykoron majd úgy működhet, mint régen! Ma, 2006. szeptember 15-én büszkén jelentjük: nemcsak gimnáziumunk van, humán/reál szakkal, hanem van internátusunk, van V-es és VI-os osztályunk, és vannak elsőseink. Erőteljesen körvonalazódni látszik az Erdélyi Református Egyházkerületnek székelyudvarhelyi iskolaterve, amely az alsó tagozattól a felsőig terjedő rendszerben gondolkodik.

Mi, akik az újraindulás óta együtt élünk ezzel az iskolával, hittel valljuk előttetek, hogy Istennek terve van velünk, terve ezzel az intézménnyel. Elég, ha a felvázolt röpke történet mellé hozzátesszük, hogy amikor jelenleg az állam megszünteti a tanítóképzés középiskolai rendszerét, akkor Isten gondoskodik arról, hogy az egyháznak iskolaépületében tovább működjön az oktatás/nevelés, tovább haladjon az a szellemi-lelki vonal, amely 1670-ben gróf Bethlen János által Székelyudvarhelyen kezdetét vette.

Kedves Elsősök! Isten hozott titeket! Örülünk nektek, és kívánjuk, hogy legyetek tanítónőtoknek szorgalmas tanítványai! Figyeljétek szavára! Tanuljátok meg mindazt, amire ő megtanít titeket! Szerezzetek örömet szüleiteknek és nekünk a jó jegyekkel. Növekedjétek testben és lélekben egyaránt! Isten segítsen titeket!

Kedves Ötödikesek! Isten hozott titeket! Örülünk, hogy a Székelyudvarhelyi Református Kollégiumba jelentkeztetek! Érezzétek

jól magatokat ebben az iskolában! Szorgoskodjatok a tanulásban, szerezzetek jó eredményeket! Eddig tanítónőtök volt, mostantól osztályfőnökökötök lesz. Új év, új környezet, új rend. Isten segítsen titeket!

Kedves kilencedikesek! Fárasztónak indult a nyár, megnyugtatóan ért véget. Vizsgák, elosztások, felvételi, eredményhirdetés és jól kiérdemelt pihenés után birtokba veszitek a református gimnázium tantermeit. Isten hozott! Kívánjuk, hogy tanulásotokkal, magaviseletetekkel legyetek szüleitek örömére, mindannyiunknak büszkeségére. Isten segítsen titeket!

Kedves hatodikosok, és tíz-tizenkettedikesek! Hozzátok úgy szölok, mint régi ismerőshöz. Isten hozott titeket! Úgy nézünk rátok, mint a szülő néz gyermekére, akit kis ideig nem látott. Hálát adunk Istennek, hogy mind megvagytok, hogy megtartott titeket! Ti már ismeritek a ház szokását, rendjét, az atyai ház ízét. Most újra, kitárt kapuval fogad benneteket, és arra biztat, hogy a 2006–2007-es tanévben is serénykedjete a tanulásban, és forgolódjatok az erkölcsös keresztyén életmódban, amely minden refist kötelez. Fogadjátok szeretettel új testvéreiteket, legyetek a kicsinyeknek őrizői, mint valami őrangyalok! Isten segítsen titeket!

Kedves Tanárok, Tanítók! Kívánom, hogy érezzétek hasznosnak magatokat az idei tanévben is! Isten halmozzon el gazdagon titeket áldásával, hogy gyermekeit tanítsátok és neveljétek a kapott talentumok alapján. Őrizze meg hiteteket, hogy a szolgálat, amire vállalkoztatok nem értelmetlen, hogy Isten munkatársai lehettek az Ő kertjében. Ő adjon nektek sok türelmet és szeretetet! Isten segítsen titeket, hogy magyar keresztyén életetek által példái lehessetek a reátok bízott generációknak!

A 90 zsoltár szavaival kívánom mindenki életére Istennek gazdag áldását ebben a tanévben: Legyen velünk Istenünknek, az Úrnak jóindulata! Kezeink munkáját tedd maradandóvá, kezeink munkáját tedd maradandóvá!

*Bekő István
lelkipásztor*

Az erdélyi református kollégiumok közös tanévnitója

Nagyenyed, 2006. szeptember 22–23

2003-ban Székelyudvarhelyen hagyományt teremtettünk azzal a kezdeményezéssel, hogy az erdélyi református kollégiumok az új iskolai évet közös tanévnitóval indítsák, amelyiknek legünnepelesebb pillanata a tanévnitó istentisztelet legyen. 2006-ban Nagyenyed adott helyet a közös évindításnak. A székelyudvarhelyi református kollégiumból négytagú küldöttség vett részt a rendezvényen: Tókécs Zsolt igazgató, Bekő István lelkipásztor, valamint Nagy Barna (XII. B) és Fülöp Sándor (XI. B) diákok.

Tonk Sándor egyházkerületi főgondnok tanévnyitó beszéde

Kedves diákok, tanárok és szülők!

Engedtessek meg, hogy tanévnyitó ünnepségünkön elsősorban a diákokhoz szóljak, hiszen az ők tarsolyába igyekszik az ember útravalót helyezni az előttük álló iskolai évre, de talán nem csak egy évre. Az elkövetkező gondolatokat kérem, fogadja szeretettel minden tanévkezdő diák, szülő és tanár is.

A Szentírás a ránk bízott drága kincsek őrzésére int. Én a ránk bízott drága kincsek, örökségünk két, véleményem szerint kiemelten fontos részét szeretném a figyelmükbe ajánlani: nyelvünket és környezetünket.

Nyelvünk. Őszintén szólva egy nemrég lezajlott egyetemi felvételi vizsga eredményei késztettek arra, hogy most első helyen beszéljek örökségünk ezen részéről: az anyanyelvről. A kolozsvári Protestáns Teológiai Intézet felvételi vizsgáján a jelöltek döntő többsége riasztóan gyengén szerepelt a magyar nyelv és irodalom vizsgán. Ez a tény már csak azért is elgondolkoztató és aggasztó, mert egyrészt már jelenség, hiszen az előző években is hasonló volt a helyzet, másrészt pedig, mert egy olyan pályára készülőknel tapasztaljuk, akik anyanyelvükön, magyarul beszélve és írva kell gyakorolják majd egész életükben választott hivatásukat.

Nagyon gyakran értekezünk manapság a megmaradásunkról, annak szükségességéről és feltételeiről. Kedves enyedi diákok, kedves tanévkezdő diákok Erdély-szerte! Addig vagyunk mi magyarok, amíg magyarul beszélünk, magyarul gondolkodunk, amíg felvállaljuk magyar voltunkat és mi több: büszkék is vagyunk erre. Mert igenis büszkék lehetünk rá. Tudjátok-e, hogy a 13. század közepéről származó Ómagyar Mária-siralom szövegét mi még a mai nap is értjük közel 800 éve (!), hiszen szókincsét mind a mai napig használjuk! Shakespeare drámáit a művelt angol már csak szótár segítségével képes elolvasni, mivel annyit változott nyelvük az elmúlt 400 év során. A miénk megtartotta nyelvtanát és szókincsét. Nem volt hajlandó bele-simulni, beleolvadni a nagy nyelvi forgatagba. És remélem, hogy nem is fog, hogy nem lesz majd egy csökevényes nyelv, egy „netmagyar”

vagy még inkább világhálón végzett makogás. Jó lenne, ha legalább addig eljutnánk gondolatban, hogy magyarnak lenni nem szégyen! S hogy az anyanyelv számunkra a nemzeti összetartozás, a megmaradás pillére. „Az anyanyelv, a mindig támadott”, amelyért oly sokat tettek az Enyeden tanult Apáczai Csere János, Geleji Katona István, Kőrösi Csoma Sándor, Misztótfalusi Kis Miklós és a ma élők közül Sütő András, meg sokan mások. Anyanyelvünk elsajátítása jogunk és kötelességünk. Használatának bármilyen korlátozása létünkben fenyeget, de tudatos vagy nem tudatos elsatnyítása, elszegényesítés is. A magyarság és a magyar nyelv jövője mélyen összefonódnak. Egy debreceni professzorasszony szerint halálos veszedelemben él nyelvünk, és mi úgy viselkedünk, mintha nem vennénk észre a bajokat. Most végveszély fenyeget minket, amit nem fogunk túlélni. Anyanyelvünk végső megsemmisülését jelenti a jelenleg folyó világgyarmatosítás. Egyik első jele anyanyelvünk elmúlásának: ékezteink és kötszavaink elvesztése. Figyeljük csak meg az sms-ek és e-mailek nyelvezetét! Igénytelenség, pongyolaság, nyelvi szürkesség és primitívség jellemzi. Nem minden nyelvész szakember ilyen borúlátó, de nyelvünk romlásának látható jeleit naponta tapasztalhatjuk a médiákban. Adja Isten, hogy a magyar nyelv, mely körülbelül 3000 éve éli önálló életét, még sokáig éljen! S hogy az anyanyelv ne egyetlen botunk, fegyverünk legyen, hanem a kiművelt, minőségi magyar emberé legyen. Kányádi Sándor Széchenyi Istvánt idézve mondja, hogy ő nem a ma magyarjait szereti, hanem a jövőendő magyarját. Mégpedig az okos, tanult magyar embert. Mert megmaradásunk egyik alapfeltétele, hogy kiművelt, minőségi emberek képezzék a magyar nép többségét. Egy kis nép igazi joga az élethez: hogy különb. S ez kétszeresen is vonatkozik reánk, erdélyi magyarokra. Mi nemcsak kicsik vagyunk, de ellenségeinkből akarunk barátokat és társakat alakítani. Súlyunkat, társadalomformáló szerepünket csak kiválósággal, magunk nemesebb rendjével és követésre hívó példával szerezhetjük meg. Ez a Németh László szerinti minőség forradalma!

Ilyenek legyenek Ti, a ma tanévet kezdő diákok!

Környezetünk. Ez alatt nemcsak a környező természetet értem, hanem általában mindazt, amit a Teremtő reánk bízott, mint drága kincset: azaz a tárgyi, emberi és szellemi tárházát a minket körülvé-

vő mindenségnek. Egy neves erdélyi gondolkodó és teológus írta: gyökértelen minden élet, amely elszakad attól a környezettől, amelybe beleteremtetett. A szülőföldet és a hont nem lehet szeretni, ha nem ismerjük azt úgy, amint a különböző tájak sajátosságában és szépségében szemtől szembe áll velünk. Önmagunkat sem ismerjük és nem értjük, csak abban az összefüggésben, amelyben élünk. Vessük emlékezetünkbe, szívünkbe ezeket a gondolatokat, ma a globalizált világban, az egyesült Európa nyújtotta elvándorlási lehetőségek világában. Az idézett szerző Tavaszy Sándor, az eláltalanosított élet ellen tiltakozott, az ellen a szürke élet ellen, amely lehet ugyan divatos, de minden mozzanatában egy kivágott mintához van szabva. Sokat hallunk ma a környezetvédelemről, az ezzel kapcsolatos uniós elvárásokról, melyek valóban fontos és szükséges tennivalókról szólnak. De vajon mikor születik törvény a szellem védelmére, a szellemi, lelki, nyelvi stb. környezetszennyezés megfékezésére?! Mikor nyilvánítják környezetszennyezésnek az illetékesek mindazt, ami ma sok esetben a médiákban vagy a világhálón folyik? Mikor adjuk vissza ebben a felfordult és fonák világban az ember iránt érzett tiszteletet és bizalmat? Így ír Tavaszy Sándor: „A mai ember elmegy embertársai mellett, elfut a hegyek lábai alatt, átszalad a természet virágoskertjein, és nem lát, nem találkozik, a szó mélyebb értelme szerint, sem embertársaival, sem a természet szépségeivel, sem a múltba visszamutató, az állandóságot hirdető hegyek bölcsességével.”

Kedves tanévet kezdő diákok! Anyanyelvünk és emberi, szellemi és tárgyi, természeti környezetünk a Teremtőtől örökségül kapott, őseinktől megőrzésükre és továbbélítésükre kötelező drága kincseink azok, melyeket ma az előttetek álló tanévre és továbbra is szívetekre helyezek. Tiszta szívből kívánom, hogy őrizzék és gyarapítsátok mindezeket, ősi hitetek szellemében, a hűség és a jóság fegyvereivel! Amit a Bethlen Kollégium jelmondatának mai értelmezése kíván.

Mindezekben Isten Titeket így segítjen, Isten Minket így segítjen!

Tonk István
az Erdélyi Református Egyházkerület
ügyvezető főgondnoka

Szigethy Tornacsarnok

Miért vagyunk mi református iskola?

Nem azért, mert hivatalos szabályozók hiányában is elismerjük az Egyház fennhatóságát. Nem is azért, mert református felekezetű diákjaink vannak.

Talán azért, mert a vallási többszínűségben magunk kicsinységét felismerve, próbáljuk az Úr nagyságát tisztelni. Egymást észrevéve, találni egy jó szót, ha csak ez által is, de segíteni másokon. Ha ezt fel tudjuk vállalni, akkor iskolánk változásai, fejlődése nem véletlenszerű események, folyamatok, hanem a Gondviselés folyamányai. Mindazok számára, kik a maguk helyét és szerepét felismerik és elismerik az Úr viszonylatában, véletlen és szerencse nem létezik, csak a Gondviselés munkálkodik.

Egy példa álljon tanúbizonysággul a leírtakhoz.

Műemlék épületek közé valamikor felépítettek egy „ideiglenes” épületet, mint két „kontinens” között egy „sziget”, mely test- és szellemnevelési térként szolgált mint tornaterem, vagy akár díszterem, építési anyagok kísérleti helye, de lebontják és összekötve a régit az újjal, bezárják az udvart, létrehozva ezáltal az egységet.

Így volt elképzelve, de közbeszólt az első világégés, majd a „hatalomváltás” érdektelensége, mely napjainkig is tart. Az épületek összeállítása ugyanaz, de az állaga rosszabb. Hiányzik a „hatalom” törődése, most már törvényesített módon, a restitúcióra való hivatkozással, mármint arra, hogy a tulajdonjog ötven év ingyen bitorlása után, visszaszállt a Református Egyházra. Semmi beruházás, semmi fejlesztés nem lehetséges állami pénzekkel, pedig a benne működő iskolák diákjai csupa becsületes romániai adófizetők gyermekei!

Tény, hogy az idő vasfoga megdolgozta az épületeket. A legrosszabb és hiányosabb állapotban levő ó-kollégiumot, a visszaszolgáltatás előtt újították fel!

A maga jellegzetes szerénységében, 1994-ben újra indult a „refor-

mátus iskola”, mint oktatási forma, a Református Kollégium épületeiben, szétszórva.

Gyökeret fogott és nem hagyta magát. Eljutott a hír Amerikába is. Volt diákja a Kollégiumnak, idős Szigethy Béla hitte, mert az útravaló bőséges volt, hogy lesz újra termés. Anyagilag segítette a marászorulóit, mert oly „sokat” kapott az ősi scholától. Annyit, hogy családjának is jutott. Fia, ifjú Szigethy Béla, Édesapjának tisztelegve, de általa a Székelyudvarhelyi Református Kollégiumnak is, jelentős összeget ajánlott az iskola javára. Nádas Gabriellát rendelte a Gondviselés közvetítőnek. Talán engem fogadónak.

Kérték a fejlesztési elképzeléseket. Szigethyék a tornatermet, a „szigetet” választották.

Erre az évre a tetőszerkezet felújítását vettük tervbe, de nem az elképzeléseknek megfelelően sikerült. Ember is elindíthat lavinát, akaratán kívül, ha a körülmények is „segítik”. Valahogy így „sikerült” a mi esetünkben is. A vállalkozó megoldotta a helyzetet, mert az emberei megnyitották a munkafrontot, de nem csak a tervbe vetet, hanem az elkövetkezőket is. Így lett a több éves munkából, azonnali. A nagya még az őszön kész lesz.

Remélhetőleg jövőre, a Szigethy család és Nádas Gabriella jelenlétében, felavathatjuk majd a teljesen kész, minden igénynek megfelelő Szigethy Tornacsarnokot.

*Tőkés Zsolt
igazgató*

Lelkészi beszámoló a 2006–2007-es tanévről

A református gimnázium diákságának felekezeti színeképe Erdély három történelmi egyháza között oszlik meg: református, római-katolikus, unitárius. Az iskola 11 osztályában a 2006–2007-es tanévben 322 diák járt összesen, amely százalék szerinti elosztásban a következő felekezeti arányt mutatja:

Református: 54%

Római-katolikus: 35,2%

Unitárius: 11,8%.

Ez az arány osztályonként változik attól függően, hogy elemi, általános vagy középiskolai osztályról van szó. Az utóbbiakban felekezeti szempontból nézve erőteljes aránykülönbség tapasztalható a teológia és informatika osztályok között.

Az istentiszteletek és áhítatok a megszokott rend szerint történtek a 2006–2007-es tanévben is. A IX–XII osztályok hétkezdő istentiszteletére 8:30 és 9:00 óra között került sor a templomban. Ezeken az alkalmakon László Zoltán zenetanár végezte a kántori szolgálatot. Ugyancsak hétfőn került sor az I., az V. és a VI. osztály hétkezdő áhítatára is, amelyet az osztályteremben tartottunk. Ezeken az áhítatokon az énektanulásban és éneklésben gitárral közreműködött Rus Adrienn Tímea és Fülöp Sándor a XI. B osztályból. Az I. osztály esetében az áhítat kötetlen rend szerint történt: a diákok, gitárosok és lekipásztor körbeültek a földön, és az ének-ige-ima alatt végig ülve maradtak.

A református gimnázium lelki közösségére jellemző, hogy minden nagyobb egyházi és iskolai esemény istentiszteleti, vagy igei keretben történt. A tanévkezdő és ballagási istentisztelet igehirdetője a 2006–2007-es tanévben Antal Zoltán esperes.

A reggeli áhítat megtartása a mindennapok szerves részét képezi. Az áhítat rendje az elmúlt évek során alakult ki: a napi igeolvasás után a diákok elmondják ÚR imáját. Az osztályok reggeli áhítatot külön-külön tartják, az első tanítási óra előtt. A textuáriumot az iskolalelkész készíti el és osztja ki az osztályfelelősöknek, akik

elvégzik a szolgálatos diákok beosztását. Az iskolalelkész ellenőrzi, hogy a szolgálatos diákok felkészültek-e az áhítat megtartására, és naponta más-más osztályban vesz részt az áhítatokon. Ilyenkor az iskola lelkésze vezeti az áhítat rendjét. Hiányzó esetén a lelkész intézkedik a helyettesítésről.

A bibliaórákat a 2006–2007-es esztendőben is jellemezte az előző esztendőkhöz felmerült probléma: a meghirdetett alkalmakra kintlakó diákok nem jöttek vissza, s csak pár bentlakó diák jött el. Lévén, hogy a diákoknak jelentős része ingázik, másik része a városban lakik, és csak kicsiny hányada bentlakó, a délutáni foglalkozások állandó gondot jelentenek. Ehhez társul még a tanulási hét telítettsége is, a reggel 7:00-tól délután 15:00 óráig tartó iskolai program. Ezt a problémát a lelkipásztor a lyukasórák rendszeres elvállalásával próbálta áthidalni.

A tanári bibliaórák havonta kerültek megszervezésre a tanárokkal való előzetes egyeztetés alapján a hónap első csütörtöke estéjén, vagy egy másik délutánon,

A lelkipázkidózi beszélgetéseknek a legtöbb esetben a lelkészi szoba (újabban: Támaszpont) adott helyet. Ezen kívül naponta adódott lehetőség rövidebb-hosszabb találkozásokra a szünetekben vagy az órák után.

A lelkipázkidózi munka külön területét képezi az alkalom, amikor a lelkipázkidóznak az egyes osztályfőnökökkel vagy egyedül meglátogatja a diákokat. Ezeken az alkalmakon főleg tanulmányi és fegyelmi kérdések megbeszélésére került sor.

A lelkipázkidóstor állandó jelleggel segít az iskolai rendezvények megszervezésében, levezetésében, ünnepi műsorok megtartásában. Kezdeményezésére 2007. májusában az iskolában zsoltáréneklő verseny megtartására került sor.

A németországi Gustav Adolf Werk közvetítésével testvériskolai kapcsolat kiépítése kezdődött a Rostock-i Christophorus iskolával. A kelet-németországi iskolát az elemi osztályokkal való kapcsolat érdekelt. Ismerkedő levelek lettek kölcsönösen elküldve, és a németországi iskola a tanítónők munkáját segítő iskolai játékanyagot küldött.

2006 adventjében az iskola kórusa és tanári kara látogatást tett

Backamadarason, ahol a kórus és a lelkész a szolgálatával részt vett a református egyházközség istentiszteleti alkalmán.

A 2006–2007-es tanévben a Hegyi Család a kollégiumnak adományozta id. Hegyi István, néhai székelyudvarhelyi lelkipásztor több ezer kötetes magánkönyvtárát. A könyvek gondozásában a lelkipásztornak állandó segítséget nyújtott a IX. A osztályból Nagy Dávid, Máthé Kinga, Mózes Emőke és Vass Annamária, valamint az V. osztályból Molnár Tamás, Paraschiv Dániel és Gál Mariann. A könyvek teljes leltári feldolgozására a 2007–2008-as tanévben kerül sor.

*Bekő István
lelkipásztor*

A református első osztály

2006-ban szokatlan zaj verte fel az ódon iskola csendjét. 25 első diák, tele élettél és tudásvágygal, ostromolta a Református Gimnázium Betűországának kapuját. Lassan beletörődött a csendhez, fegyelemhez szokott tanári kar és kisegítő személyzet is az ostromállapotba. És mi fáradhatatlanul vettük sorra az akadályokat. Otthonos, kellemes kuckót rendeztünk be magunknak, ahonnan nem is kíváncozunk máshová. Gyakran járunk a sétatéri parkba játszani, kirándultunk a Jézus-szíve kápolnához, megnéztük a Székelytámadt várat, hogy a történelem szele minket is megérintsen, megismerjük szülővárosunkat. Bábszínházba, táncelőadásokra jártunk, majd kipróbáltuk a Papkert szánkózóhelyeit is. Szerencsére a szülők melegengettek, forró teával, hanem mi is hőemberré változtunk volna. Részt vettünk a karácsonyfa-díszítéson és vásáron, tanulva az üzleti élet fortélyait. Majd az ünnepek után ismét belelendültünk a tanulásba, matek versenyen vettünk részt. Anyák napjára kis előadással készültünk, amely nagyon jól sikerült. Remek kapcsolat alakult ki a

9-es református testvérosztállyal, akik megleptek mikuláskor ajándékkal, no meg Mikulással, majd gyereknapkor egy felejthetetlen délelőttel. A 9-es is elsős lett, együtt játszottunk, versenyeztünk, izgultunk, értékeltünk, végül ettünk-ittunk. Köszönjük nekik és Lőrincz Mária osztályfőnöknek. Év vége felé már csak lazításra, kirándulásra futotta az erőnkből, így elmentünk a marosvásárhelyi állatkertbe. Útközben Korondon agyagoztunk, Parajdon sóbányát látogattunk. Jaj, de szörnyű bánat bánt, bezárták az iskolát – mondta Bálint az évzáró ünnepélyen, ám a nyár hamar elrepült és most már újult erőkkkel (még két első osztály) keltjük életre az ódon falakat, amelyek jól bírják az ostromot.

Szikszaí Réka Zsuzsánna
tanítónő

V. osztály

Új év, új kihívások

Reménykedtem, hogy nem fogom megbánni a váltást. Ugyanis a nagyok után kis ötödikesek osztályfőnökének lenni nem ígérkezett egyszerű feladatnak. Az összerázó gólyatáborban meggyőződhettem, hogy eleven kis csapattal van dolgom. Nagyon sok mozgás, játék, a fiúknak foci, kívülről fújták az összes sztár fizetését, életkörülményeit.

Az első félév ennek jegyében telt. Ismerkedtünk, próbáltunk a tanulásra is odafigyelni, beilleszkedni, osztályközösséget alkotni. Több-kevesebb sikerrel.

Szerveztünk osztálybulikat, voltunk kirándulni Hargita-fürdőn, részt vettünk versenyeken, karácsonyi vásáron, iskolai eseményeken. Kiderült, hogy egyeseket csodaszép hanggal, másokat remek kézügyességgel áldott meg az Ég. A tanulás terén is sikerült szép eredményeket felmutatni.

Ha újra átgondolom az elmúlt évet, akkor örömmel gondolok

azokra a pozitív visszajelzésekre a szülők és gyerekek részéről, hogy sikerült baráttra lelni, kellemes tapasztalatokat, jó pontokat és jegyeket szerezni. Ugyanakkor fájt egyesek hozzáállása, önzése, nemtörődömsége. De majd minden probléma megoldódik, felnövünk feladatainkhoz, hiszen erről szól az élet. De addig játsszatok, gyerekek, játsszatok...

*Vass Imre
osztályfőnök*

VI. osztály

Ötödikben otthonossá vált az iskola, hatodikosokként már egészen magunkénak éreztük. Hangos kis csapat voltunk, de összetartoztunk. Sok mindenről szólt az év. Ott voltunk, ahol lehetett: mesemondóversenyen, tájékozódási- és atlétikaversenyen, kosárlabdabajnokságon, tantárgyversenyeken s természetesen osztálybulikon és kirándulásokon. Meg minden nap a földszinti osztályteremben, ahol mindig történik valami.

Ezért furcsa kicsit visszatekinteni, mert fel lehet sorolni az eseményeket, de ha csak erre ügyelünk, elsiklik a figyelmünk valami nagyon fontos felett. Nem lehet megmondani, pontosan mikor történt, mert nem egy meghatározott napon, sokkal inkább minden egyes napon, amit itt töltöttünk. Kialakult az Osztály. Az az osztály, ami nem lenne ugyanolyan Abrán Mónika figyelmes tekintete, Antal Zoli szerelő hajlamai s kedves szétszórtsága, az egyébként békés Antal Arni mókás háborús készenléte nélkül. Bizony érezhetően más volt, mikor második félévtől szülei elköltözése miatt elment az iskolából „Nagyerejű” Bálint Attila, kedves arca, egyenes tekintete még mindig előttünk van. Sok szempontból tényleg emlékeztetett a mesehősök megmentőjére, akit olyan jól alakított az évvégi előadás. Sokaknak hiányzott Magyar Laci viccessége is, aki szintén távozott második félévre. Év elejétől csatlakoztak viszont újak is hozzánk. Kovács Zsuzsa éles esze és talpraesettsége elfeledteti, hogy ő a legfiatalabb az osztályból, László Alpár csendességét pedig minden tanár példaként hozza fel hangosabb fiútársainak. Bándi Nándi már év elején magasabb volt, mint az oszi, de szíve is nagy. Szülei nagylelkűségének köszönhetjük kellemes szálláshelyünket farcádi kirándulásunk alkalmával. Ezúttal is szeretnénk köszönetet mondani kedvességükért. Rejtett képességekre is fény derült: a máskor oly csendes Béla Erika Vitályos Rékával együtt elkápráztatott minket csodás hangjával a zsoltáreneklő versenyen.

Osztályunkból több ifjú hölgyet is nagyszerű színészi adottságokkal áldott meg az ég. Bedő Réka nemcsak az osztály szókimondó

és élelmes szóvivője, az atlétikaverseny másodikja 60 m-en, hanem jelmezbájlaink és szerepléseink műsorvezetője is. Bordi Sacival és Sipos Rékával együtt olyan mókásan alakítottak cigánylányokat a farsangi jelmezbálon, hogy nemcsak megnyerték a versenyt, de a kilencedikesekkel kibővülő közönség vissza is tapsolta őket. Sipos Réka kedves arcával olyan megnyerő tud lenni, hogy sokan meg is feledkeznek céltudatosságáról, s arról milyen ügyesen intézi az osztály ügyes-bajos dolgait. Sacinak tehetsége mellett mindenkihez van egy kedves szava, melegszívűségét akkor is tapasztaltuk, mikor a karácsonyi vakációra készülődve sokakat sajátkészítésű karácsonyi üdvözléttel lepette meg. De az iskolánk szervezte vásárra készült sok egyéb karácsonyi dísz és ajándéktárgy is. Ennek alkalmával a kézművesség és kereskedelem világába nyertünk egy kis bepillantást. A sok résztvevő közül kitűnt az egyébként is szépérzékéről, jó ízléséről híres Czintos Beatrix, de a rajzórán elhangzó dicséretetek megalapozottságát bizonyították Sándor Mátyás festett üveglámpásai is. Az órákon csendes, figyelmes Kenyeres Edina (aki mellel a városi atlétika versenyen is első lett 60 méteres távfutásban) olyan falidíszeket készített, hogy a nagyobbak is hitetlenkedve bámulták.

Debreci Csabi szétszórtsága gyakran elterelte a tanárok figyelmet arról, milyen élesen, pontosan látja a dolgokat, sokszor az osztályból a legügyesebben. Ferenczy Lajos sajnos sokat volt távol betegsége miatt, de barátai alig várták vissza. Kubanek Évi kedvességének is nagy szerepe volt abban, hogy Zsuzsa hamar beilleszkedett az osztályközösségbe. Lajos Jocó is jobb barátta és osztálytárssá vált az év folyamán, bár pont olyan határozottan tudja, hogy (mindig) neki van igaza, mint Prűcsök János uram, a furfangos csizmadia, akit olyan jól alakított év végén. László Noémi szorgalma és háziassága nélkül talán a krumpliciprikás sem sikerül olyan jól a farcádi kirándulás alkalmával. Szüleit, takaros házukat meglátogatva azt is megértettük, miért lelkesedik olyan nagyon a lovakért. De nemcsak Noémi konyít a főzés fortélyaihoz, a cserkészlányok is bizonyították, hogy akár szakácsnőként is megállná a helyüket. Lukács Orsit és az Ülkei ikreket szinte mindenben példaként lehet a többiek elé állítani. Az iskolában szorgalmuk és fegyelmezettségük példás, kirán-

dulásokon meg lelkesedésük s hogy olyan sok cserkészdalt ismernek, s fújnak lelkesen.

Pál Emőkének köszönhetjük, hogy ötödik osztályban sokáig halaink voltak az osztályban, ha nem viseli olyan odaadóan gondjukat, bizonyára nem lett volna élősarkunk. Sok kedves s vicces emlék fűződik azokhoz a néma jószágokhoz is, akik bizony sok figyelmet igényeltek. Matyi igazán a Hargitán volt elemében, mikor végre nemcsak diplomák egész sorával jelezhette, hogy a szízes bajnoka, hanem szemünk láttára bizonyította. Bravúrjai igazolták, hogy szinte egyszerre tanult meg járni és színi. Simó Laci, osztályfelelősünk hiába kíséri finom, szerény mosollyal találó megjegyzéseit, jó humoráról ismeri mindenki, no meg számítógépes szakértelméről, sőt atlétikából is igen ügyes, a 60 méteres távfutásban második lett. Utóbbiakban méltó társa Szász Arni is, aki az atlétika verseny 60 és 600 m-es próbáján is kitűnt, második lett. Simó Zsoltnak addig mondogatta az oszi (meg biztos mások is), hogy sokkal többre is képes, míg meguntta ezt mosolyogva hallgatni, s az alsó tagozat „mustármagjává” lett. Tudniillik a legnagyobbat ő javított érdemjegyén, 0,58-ot, s ezért év végén jelentős díjat, „Mustármagocska”-díjat kapott. Megmutatta, hogy valóban sok ész rejtőzik benne. Ülkei Isti izgó-mozgó elevensége nem sokat változott, Szőcs Szabi igyekezete is tiszteletre méltó maradt, furulyán is szépen játszott szereplésünkkor. Zene terén Kubanek Évi és Vitályos Bartalis Réka is nagyszerűen teljesítettek. A népiskola hangversenyén két önálló kis darabot adtak elő, évvégi színielőadásunkkor úgyszintén, Réka ezenfelül legjobb zoltáréneklőnek bizonyult.

Névsorunk vége a legjobb – legalábbis a naplóban s a tanárok szemszögéből. Tehetség és szorgalom együtt s persze kitűnő jegyek, a napló utolsó két oldala rejti a legeredményesebb tanulókat. Ülkei Bea és Timi kitartásán nem fog ki egyetlen kacifántos matematikaképlet vagy a román igeragozás sem, mindketten 9,97-el zárták az évet, osztályunk második tanulói. Vitályos Réka ha lehet, még ügyesebb románból, a román nyelv és irodalom tantárgyverseny megyei szakaszán harmadikként végzett, néhány tizeden múlt, hogy nem jutott tovább a verseny országos szakaszára. A tanévet 9,94-el zárta, harmadik tanuló. Osztályelsőnk pedig 10-el (bizony!)

Vágási Réka, akinek az esze úgy vág, mint a beretva. Réka vallás tantárgyversenyen is kitűnően szerepelt, második lett a körzeti versenyen, míg matematikából Ülkei Timi lett harmadik. Tájékozódási versenyeken a legjobbaknak járó díjakat hoztuk el. Pál Emőke, Kenyeres Edina, Bándi Nándor, Simó Zsolt, Antal Zoli csapata második lett, Bedő Réka csapata harmadik.

Röviden végigtekintve az éven, elmondhatjuk, hogy tevékenyek voltunk. Az évet egy jólsikerült osztálybulival kezdtük, megünnepeztük, hogy újra együtt vagyunk s többé-kevésbé lelkesen és lendülettel nekigyürkőzhetünk a munkának. Nemsokára kétnapos kirándulásra mentünk Farcádra, meglátogattuk odaválói osztálytársainkat, sőt, még a Rez-tetőre is kimásztunk.

Egész tanévben az alsó tagozatos kórus alapját képezte osztályunk, hozzánk csatlakoztak, minket egészítették ki az új ötödikek. A kiskórus többször is fellépett: karácsonykor, pünkösdkor Boldogfalván, március 15-én, évfűzűrókor. Részt vettűnk az iskola áltűl rendezett mesemondóversenyen, az adventi koszorű-díszítésen, a

karácsonyi kirakodóvásáron, atlétika- és tájékozódási versenyeken, kosárlabda-bajnokságon, „Kengurun” (angol ill. matematikaverseny) és „Zrínyin” (nemzetközi matematikaverseny). Farsangkor jelmezbállal ünnepeltünk, ami attól lett még emlékezetesebb, hogy a IX. B-sek is csatlakoztak a jelmezverseny közönségéhez s aztán mi is együtt mulattunk velük. Második félévben háromszor voltunk osztálykiránduláson: egy szép tavaszias napon a Budvára mentünk, majd kétnapos kirándulásra merészkedtünk a Hargitára (köszönet Sándor Mátyás szüleinek a szervezésben nyújtott segítségért). Év végén a Munkácsy-kiállítást is megtekintettük, s készültünk teljes erőbedobással az évvégi szereplésre. Két kis színdarabot adtunk elő Benedek Elek meséi nyomán: a *Prücsök* címűt és a *Furulyás Palkót*. A szülők jól mulattak, látták mennyi játékosság, ügyesség rejtezik bennünk.

Tartalmas év volt, de a legfontosabb, hogy *együtt* voltunk.

*Fekete Adrienne
osztályfőnök*

IX. A osztály

Az ismeretlentől mindig félünk egy kicsit. De talán jól is van ez így. Egy kevés szorongás olykor erőt ad az előttünk álló új feladatok megoldásához. A hit, a Jóistenbe vetett bizalom pedig mindig.

És adott. Immár eltelt egy esztendő, és a IX. A osztály bizonyított. Sikeres tanévet tudhatunk magunk mögött. Sok tanulást, szép eredményeket, kirándulásokat, szórakozást. De talán pergessük vissza az emlékezet lapjait egy esztendővel, és vegyük számba viselt dolgainkat.

2006. szeptember. Még vakáció, de már mindenki izgatottan várja a másnapot. A IX. A gólyatáborba készül. Hétfő reggel 9 óra, ragyog a nap, meleg van. A mikrobusz előáll, indulunk. A buszban kezdetben nagy a csend. Vajon milyen lesz az új iskola? Az oszi? Az osztálytársak? A tanárok? Ilyen és ehhez hasonló gondolatok kergetik egymást a fejekben, de aztán a szívélyes fogadtatás kezdi elszlatni a kezdeti félelmeket. Berendezkedünk, majd ismerkedünk. A kíváncsiság, egy kis szorongás, a vajon milyenek a többiek izgalmával, félelmével üljük körül a tornácon a nagy asztalt. Ki kicsoda, honnan jött, van-e tesója? – ilyen és ehhez hasonló kérdések röppennek. Aztán jönnek a vallomások: ezt szeretnék, azt szeretnék, ettől tartok, attól félek. Végül hamar feloldódtunk. A tábor nagyon jó volt. Jók voltak a tevékenységek, jó volt a kaja. Volt tábortűz, esti hancúrozás, éjjeli nagy dumálás. Mikor a sulis megkezdődött, már jó ismerősként, barátként érkeztünk. Az osztály hamar megszokta és megszerette az iskola hangulatát, a tanárokat, a nagyobbakat, még a fikáztatásokat is hősiesen és kellő alázattal viselték. Olyannyira, hogy én mint osztályfőnök is, csak jóval később szereztem tudomást róla egy beszélgetés során. (Dicséret nektek, hogy nem árulkodtatok!)

Aztán eljött az első félév nagy eseménye, a gólyabál. A XII-esek kitétek magukért. A két IX. jól szórakozott és remekül néztek ki a 20-as évek ruháiban. A gólyák jól vették az akadályokat, majd egy nagyot buliztak. Aztán tanulással töltött hetek, a Reformáció ün-

nepe, majd ismét tanulás következett, egészen adventig, amikor is kezdte belengeni az osztály légkörét a jézusvárás hangulata. Adventikoszorú készítés, Mikulás, karácsonyi vásár és a fénypont: a karácsonyi műsor, amit a két kilencedik osztály tanult be és adott elő nagy sikerrel. A téli vakáció mindenkinek nagyon jól telt, kipihentük magunkat, a bentlakók végre hosszabb időt otthon tölthettek. Aztán még egy utolsó nagy hajrá, egy backamadarasi kiruccanás a kórossal, egy jó humoródi kirándulás és vége is lett az első félévnek. Beilleszkedtünk, megszoktuk, megszerettük, tanultunk, szórakoztunk és búsultunk, mert egy tanuló elhagyott bennünket, más iskolát választott.

A második félév kihívásai szintén nagyok voltak. Nem kellett most már semmit megszokni, de jöttek a különböző versenyek, vetélkedők. És a IX. A itt is bizonyított. Születtek első helyek, dicsérek, szép sporteredmények, jó rajzok. Elhangzottak szép szavalkatok, szép kórusművek. És jött 3 új osztálytárs, akiknek örültünk.

Volt farsangi bál, március 15-i megemlékezés, tavaszvárás, szerelem. Voltunk képzőművészeti kiállításon, Munkácsy Mihály kiállításon, színházban.

És aztán elérkezett a tanévvégi nagy számadás. 9-en felüli osztálymédiá, kevés igazolatlan hiányzás, jó osztályközösség, őszinte

barátságok, sok dicséret, kevés szidás. Majd egy szép kirándulás Görögországba. Sok napfény, fürdés, Athén, Akropolisz, Meteorák, Olimposz, Thesszaloniki. Rengeteg látnivaló, élmény, szép emlék.

Mindent összevetve elmondhatjuk, hogy a próbákat sikeresen kiálltuk és most már félelem nélkül, nagy reményekkel vágunk neki az új tanévnek.

Kívánok nektek ehhez kitartást és sok szerencsét!

Dénes Henriette
osztályfőnök

IX. B osztály

2007. június 15. péntek, az idei iskolai év utolsó osztályfőnöki órája. Kitörő öröm a IX. B-ben...

Érdekes: nem is annyira a küszöbön toporgó, szabadságillatú nagyvakáció a kiváltója ennek az örömnak, mint inkább az a nem is remélt tény, hogy idén a Református Gimnáziumban a mi osztályunk nyerte el a *legjobb osztályközösségnek* járó *Kollégium-díjat*. Nagy kiváltság ez egy „kezdő” osztály számára, hiszen egy év alatt nehéz kibontakozni, nehéz megmutatni, hogy mire vagyunk képesek. Úgy tűnik, nekünk mégis sikerült, és ezúton köszönetet is mondunk az iskola nevelői testületének, hogy kisdud szörnypóbálgatásainkat elismeréssel fogadták.

De hogyan is, mivel is telt el ez az év, mi az benne, ami a „legjobb osztályközösséggé” kovácsolt bennünket?

Még szinte érezzük a remegést a lábunkban, a rekedtséget a torunkban, amikor először mutatkoztunk be egymásnak a hagyományos felsősófalvi *golyatáborban*. Bár félelmekkel és előítéletekkel in-

dultunk útnak, élményekkel, csupa kedves emlékkal tértünk haza onnét...Már ismertük egymást, 22 lány, 7 fiú és az oszi, a „mi-tudatunk” már az iskolakezdés előtt kezdett kibontakozni. Az ünnepélyes tanévnytón a templomban *esküt tettünk*, hogy a kollégiumnak példás, öntudatos diákjai leszünk. Aki kellő komolysággal esküdött, biztosan érezte, nem is olyan könnyű az, amit vállalt, de ha hittel, reménnyel, szeretettel, engedelmességgel és jószándékkal kezd hozzá, biztosan menni fog.

A *gólyabálra*, alig egy hónap alatt már nagy izgalommal készülünk, ha néha untuk is a tizenkettedikesek túlzott fontoskodását. De megérte a fáradozást, hiszen osztályunk tanulói, Vinczellér Zsuzsánna és Madaras Mihály nyerték meg a „gólyaversenyt”.

A gólyabál utáni csendesebb időszakban megpróbáltunk figyelni egymásra, minél többet megtudni egymásról, és nem utolsósorban, megpróbálunk örömet szerezni egymásnak. E célt szolgálta az ünnepek előtti *„őrangyalozás”* és *mikulásolás* is. Hogy környezetünk kellemes legyen, szépen feldíszítettük osztálytermünket. Adventben nagy létszámban jelentünk meg az iskolai *koszorúkészítésen*, emellett pedig nagy erőbedobással próbáltuk a karácsonyi színdarabot, amelyet nagy sikerrel adtunk elő. Egyes kézműveseink a *karácsonyi vásáron* is bizonyították tehetségüket.

Több diákunk énekel lelkesen az *iskolakórusban*, felléptek már az iskolai rendezvények mellett a reformáció ünnepén, Szombatfalván, decemberben pedig Backamadarason, a tanár-diák kirándulás alkalmával.

Az újévben a *homoródfürdői* Sopárkút Panzióba kirándultunk az A osztállyal közösen. A sziporkázó hangulatot csak Mihály Szilárd sajnálatos lovaglós *balesete* fagyasztotta meg, de még ebből is sokat tanultunk: egymásra figyelést, felelősséget, a fegyelem fontosságát.

Az első félév végén sajnálattal búcsúztunk Deák Attilától, aki profilt váltott (infós lett), de szerencsére nem iskolát. Helyébe Kosztin Tamás jött, akinek könnyen sikerült beilleszkednie az osztályba.

2007 februárjában fergeteges *szülinapi osztálybulit* szerveztünk, amelyet júniusban megismételtünk.

Ugyancsak februárban, a farsangi kosaras bálon a X. B-sekkel közösen „léptünk fel”, tanárokat parodizálva, a közönség tetszésére.

S hogy nem csak buli, hanem *tanulás* is volt közben, azt jól bizonyítják a tantárgyversenyeken elért eredmények, Simon Orsolya románból szerepelt jól a megyei szakaszon, Madaras Mihály pedig magyarból az országos szakaszra jutott el.

A második félévben is folytattuk az *első osztályosaink „mentorálását”*, a mikulás-ünneplés után gyereknapi vetélkedőt szerveztünk számukra. Büszkéek vagyunk magunkra, mert a kicsik jól érezték magukat velünk, csodálatos rajzaikkal köszönve meg fáradozásunkat. Ezek a rajzok díszítik osztályunk falait.

A második félév már olyan gyorsan elröppent, hogy szusszanni, panaszkodni sem volt időnk, s noha közben nem is tudatosult bennünk, éreztük, jó együtt lenni, egy célért dolgozni.

Ennek az egység-élménynek a tetőpontját a „*nagyítós hétvége*” jelentette, június 1–3 közt a máréfalvi pataokban. Lehetetlen leírni azt a mélységet, amelyet ez a közösségépítő hétvége feltárt bennünk, és boldogan-büszkén mondhatom, mindannyian tízesre vizsgáztunk emberségből, fegyelemből, egymásra figyelésből, szeretetből, jókedv-

ből, játékosságból. Alig várjuk a következő fordulót, amelyre már „látatlanban” be is neveztünk.

A tanévet kissé fáradtan, de sikeresen és élménygazdagon zártuk, remélve, hogy a hátralévő évek még szebbek, még tartalmasabbak lesznek. Bizonyára sikerülni fog, ha mindig szem előtt tartjuk a szentpáli intelmet, amelyet osztályunk mottójául választottunk: *„Senki a te ifjúságodat meg ne vesse, hanem légy példa a hívőknek a beszédben, a magaviseletben, szeretetben, a lélekben, a hitben, a tisztaságban” (1Tim 4,12)*

Lőrincz Mária
osztályfőnök

X. A osztály

Az év mérlege

Az utolsó tanítási órával bizonyos értelemben befejeződik egy tanév, de lélekben máris egy új tanévet kezdünk el. A befejezés és a kezdés közé egy pár óra erejéig mindig beékelődik az elmúlt tanév értékelése.

Elemezzük viselt dolgainkat, mérlegre tesszük mindazt, ami egy tanév során történt. A számadás során vesszük csak valójában észre, hogy ebben a tanévben is nagyon sok mindent belepréseltünk.

Íme a 2006–2007-es tanév tömör mérlege:

1. Tudományos jellegű vetélkedők:

1.1. Tudász:

Szász Attila – 3. hely.

1.2. Kenguru:

– Angol: Bordi Lehel, Fazakas

Botond, Kerestély Hunor, Miklós Imre, Papp Tünde, Streza Andrea, Szócs Barna, Waum Konrád – 4. hely,

– Matek: Szóts Levente, Szócs Barna, Kerestély Hunor

1.3. Gordiusz:

Bakó Tamás, Berze György, Bordi Lehel, Fazakas Botond, László Loránd, Miklós Imre, Mihályi Renáta, Mircse Tünde, Nagy Hajnal, Sándor Timea, Papp Tünde, Szász Attila, Szélyes Enikő, Szócs Barna, Waum Konrád

1.4. Magyar kreativitási verseny: városi szakasz

Nagy Hajnal, Sándor Timea, Sándor Kinga, Tamás Emőke

1.5. Román olimpiász:

Berze György – 3. hely, iskolai szint

1.6. Fizika olimpiász:

Bordi Lehel, Kerestély Hunor, Szócs Barna

1.7. Helyesírási verseny:

Mihályi Renáta – dicséret, Szélyes Enikő – dicséret,

1.8. 1848-as történelmi vetélkedő: városi szakasz

Waum Konrád – 3. hely

1.9. Magyar tanrágyverseny:

Kovács Zsuzsa

1.10. Elektorinika verseny:

Miklós Imre

1.11. „Az én drogellenes üzenetem”:

Berze György, Mircse Tünde, Szélyes Enikő – dicséret

2. Sport:

2.1. Atlétika – Debrecen:

Waum Konrád – két 2. díj, egy 3. díj

2.2. MÜTF Kupa:

Fazakas Botond, Hegyi Árpád, László Loránd, Waum Konrád,
Szász Attila, 4. hely

2.3. Villy Kupa

részvétel

2.4. Városi kézilabdabajnokság:

– Lányok: Liszkovics Kata, Streza Andrea – 3. hely

– Fiúk: Waum Konrád, Hegyi Árpád, Bordi Lehel, Szász Attila,
László Loránd

2.5. Erdélyi magyar középiskolák közti verseny:

Streza Andrea, Liszkovics Kata – 3. hely

2.6. Országos kézilabdabajnokság:

Bakó Tamás, Fazakas Botond – 4. hely

2.7. Országos foci:

László Loránd – 3. hely

2.8. Kosárlabda, városi:

– Fiúk: Bordi Lehel, Pál Róbert, Waum Konrád – 4. hely

– Lányok: Antal Melinda, Nagy Viola, Papp Tünde, Szigyártó
Szilvia – 3. hely

2.9. Bibo-Kupa: (kézilabda):

Bakó Tamás, Fazakas Botond – 4. hely

2.10. Veres Péter Gimnázium – B.K.G.-bajnokság

3. Kultúra:

3.1. 1848-as Megemlékezési Szavalóest:

Kovács Zsuzsa, Miklós Imre, Pál Róbert

3.2. Bárdos Lajos fesztivál:

Miklós Imre, Pál Róbert – kórus

3.3. Vitéz Lelkek színjátszócsoport:

Liszkovics Kata

3.4. Kórus szereplések:

– Backamadaras: Miklós Imre, Pál Róbert

– Felsőboldogfava: Pál Róbert

3.5. Adventi koszorú készítés:

Fazakas Botond, László Loránd, Szász Attila,

Szócs Barna, Waum Konrád, – 1. hely

4. Testvériskolai kapcsolat építése

Veres Péter Gimnázium – Budapest

5. „Rókavadászat”:

Országos: Pál Róbert – 2. díj, Miklós Imre-1. díj

6. Kirándulások:

6.1. Varság-osztály – 3 alkalom

6.2. Budapest, Szentendre, Esztergom, Visegrád

7. Különfélék

7.1. Diákpolgármester választás:

Waum Konrád – 3. hely (jelölt), Fazakas Botond (kampányfőnök), osztály (szervező)

7.2. Diáktanács:

Fazakas Botond, Liszkovics Kata, Streza Andrea

7.3. UFF:

Fazakas Botond, Liszkovics Kata, Waum Konrád

7.4. DJ-verseny:

Bakó Tamás – 2. díj

7.5. Farsangi bál

angol nyelvű szereplés

Mint ahogy a szántó-vető ember egy szusszanásra megáll a föld végén, fáradtan ugyan, de tele lélekkel visszapillant a barázdákra, úgy állunk meg mi is e tanév végén, és tekintünk vissza a X. osztályra.

A közös munka erőt ad arra, hogy újabb barázdákat hasítsunk ki a számunkra ígért és adatott IDŐ szántóföldjéből.

Cseke Á. Károly
osztályfőnök

A viharos X. B

A szelíd kis IX B egy nyár alatt olyan változáson ment át, hogy egész évben a nevüktől zengett az iskola.

Szeptember – örömteli viszontlátás, október – kirándulás. Nagyszerű volt. Ping pong, lovaglás, krumplitokány, buli kisebb-nagyobb

„botrányokkal”, de minden rendben volt. Aztán kezdődött a háború. Mondták az okosak, hogy ez egy nehéz időszak a kamaszoknak. Valóban. De a tanároknak sem volt könnyű. Sok mindenről szó volt ebben az évben, de valahogy mintha egymás mellett léteztünk volna, nem együtt. Beszélgettünk, veszekedtünk. Környezetet védtünk, megint csatáztunk. A felek mindig ugyanazok. Egyik oldalon az oszi, másik felől az osztály, ahogy ez egy rendes suliban illik.

Közben néhány dolog szerencsére állandó maradt: a hét napjai például; ugyanolyan szürkének látszott minden hétfő reggel és ugyanolyan reménykedve vártuk a péntek délutánt, minden héten, mint IX-ben. Maradt a Hanna csodálatos hangja. Szinte mindannyian hallhattuk a Rómeó és Júliában háborúzásunk kellős közepén,

akkor újból megéreztem a zene csodálatos erejét. András is hű maradt örökmozgó természetéhez, minden figyelmet magának akar, illetve ő igazán nem akarja, de mégis elnyeri. Nem változott Ági sem, mindennap eljárt suliba, de valahogy mégsem volt ott. Vagy Szabi, aki ott volt, de sosem tudta, miről van szó. Maradt a Zsófi szorgoskodása, és maradtak a vitáink is az öltözködésről. Minden héten ugyanúgy. De egyébként addig igyekezett, míg Timivel – aki csak az év vége felé érkezett meg igazán az iskolába – megnyerték a halászelteki verseny divatbemutató szakaszát egy csodálatos krepppapír középkori ruhával. Ugyancsak állandó volt a Kristály Laci szorgalma és mindentudása, illetve az anakronisztikus kérdései pl. oszióra közepén: „Tanárnéni, a hármas feladat negyedik mondata hogy is van pontosan, mert lehet nem jól csináltam.” Megmaradt a Lacika szándékos infantil viselkedése, a Levike írói vénája, Pityu jószágos mosolya, Ildikó szórakozottsága, Jocó izmai és precíz angoltudása, és Joó Emő erős hangja. Xénia nehezen értette meg, hogy a házi nem a szomszédnak van feladva, de aztán sikerült és azóta nagyszerűen használja a saját szürkeállományát. Szintén változatlan Tünde és Katika szorgalma, ahogy szép csendben végzik a dolgukat és azon felül is; benne vannak minden műsorban. Csak éppen órák alatt egy kicsit összegyűlt a mondanivalójuk. Maradtak sajnos a Hanga gondjai is, de szerencsére nem nagyon látszott a tanulásán. Szintén állandó a Péter Emő elégedetlensége, „ezt ne”, „most ne”, „azt se”. Gyöngyike és Bíborka néha jól összevesztek, de azért jóban vannak. Sandi sem szerette meg jobban a tanulásnak nevezett tevékenységet, inkább „filmeket” nézett. Azóta is találgatja a tanári kar, hogy mi lehet a kedvenc tantárgya. Iza is a maga mosolygós csendességével állandó. Nem érdeklik a pletykák, szépen felnőtt a két év alatt. Ha valaki jót akar kiabálni, ajánlhatom Beát, vele igazán lehet. Főleg, ha az igazságérzete nagyon erős, csak éppen nem azon az oldalon áll, ahol én szeretném. De így szeretjük, a hatalmas szájával, szívből remélem, hogy ezután is visszajön az életkedve.

Ezek azok a dolgok, amelyek azért meggyőztek arról, hogy jó helyen vagyunk, ez a X. B. A tragédiák nehéz perceiben is mindig a változatlan dolgok segítenek át. Hogy a nap lenyugszik, majd felkel,

hétfő után kedd jön stb. Valahogy így éreztük azt hiszem mindannyian. Elég szörnyű változáson ment át a 15 éves amint 16 lett.

A jószágos Szász Előd annyira unta a tavaly a sulit, hogy már sajnáltuk. Azóta sem vettem meg neki a kisautót, amit kínomban megígértem. Delinke és Szendi hatalmasat változtak egyik félétől a másikig. Az elsőben nem is tudom, hogy nem buktak halomra, de a másodikban nem lehetett rájuk ismerni. Éva is egész évben zsémbelt, neki sem tetszett soha semmi. Géza lefogyott, rengeteg kilót, pedig nem is volt kövér és olyan esszét írt az autókról, hogy bármelyik múzsa megirigyelhetné. Ferenc is változott: megjelent. Első félévben cserediák volt Budapesten, Szendi ezt kereken egy fél évig minden nap minden órán jelentette: „van egy tanulónk...”. De aztán hogy megjött Feri, Szendinek is lett ideje tanulni. Aztán változott még a román órával szembeni prűszkölés is. Eleinte még az anyukák is zúgolódtak, aztán most minden rendben. Csak nehéz kivárni, míg földet ér a tantusz.

Ezek voltunk és maradtunk. Volt, ami sikerült, volt, ami „nem jött össze”. De az ember akkor ember, ha emelt fővel levonja a tanulságot és legalább önmagának megígéri, hogy „soha többé”. Legfennebb újból nem jön össze, de a próbálkozás már mindenképpen fejlődést jelent.

„A szeretet mindent elfedez, mindent hiszen, mindent remél, mindent eltűr.”

1Kor 13,7

*Borbáth-Szócs Nóra
osztályfőnök*

XI. A osztály

*„Álljatok együtt, de ne túlságosan közel egymáshoz,
mint ahogy a templom oszlopai is külön állnak, s
miként a tölgyfa, meg a ciprus sem nőhet egymás
árnyékában.”*

Kahlil Gibran

A tanév hónapjai is külön tartópillérei egy iskolai év szerkezetének és mi arra törekedtünk, hogy élettél, jókedvvel, tartalommal töltsük meg egyéni illetve közösségi tettekkel eleven emlékekké kovácsolva őket.

Íme, az elmúlt tanév történéseiről, havi megosztásban:

Szeptember: iskolakezdés fáradtan, de nagy reményekkel.

Október: Osztálykirándulás, a résztvevők több csapatot hoztak létre: Fűrge rókalábak, Borvízivók, Gumimacik, Miss Kukorica, No name, és vetélkedtek.

A programot és feladatokat a mellékletben közlöm, így a soron következő kiránduló csapatok is megoldhatják.

November: Tudász verseny, városi szakasz, III. hely osztályunkat képviselte Berki Attila

December: A Vily-kupa (foci) elnyerése volt a cél. Csapattagok: Berki Attila, Izsák Szilárd, Mihály Zoltán, Tófalvi Zsolt, Koffol Tamás.

Január: Történelemversenyen vett részt a városháza dísztermében (1848–1849-es szabadságharc) és harmadik helyezést ért el: Berki Attila

A farsangi bálon szerepelt az osztály: A cigányvajda, a purdék és

az iskola c. produkciót láthatta a nagyérdemű közönség, meghívott előadó: Baja Mária tanárnő, aki a jósnőt alakította.

Február: Nagykorúsítás megszervezése közösen a B osztállyal. Ezen úton is vastapssal jutalmazom a végzősöket búcsúztató ünnepély szervezőit, szereplőit.

Gordiusz verseny matematikából, megyei szakasz: III. hely Bencze Béla és Berki Attila, V. hely: Lőrincz Csaba, VII. hely: Fancsali Csaba, VIII. hely: Botorok Attila, X. hely Gál Előd.

Kenguru verseny angol nyelvből: sok-sok résztvevő az osztályból.

Március: Osztálykirándulás a Madarasi-Hargitára (március 23–25).

Kenguru verseny matematikából: iskolánkból a legjobb eredmények Szente Barna, Gál Előd, Molnár Lóránt, Fancsali Csaba és Bencze Béla nevéhez fűződnek.

Kézilabda: az iskola csapatát erősíti Berki Attila, Izsák Szilárd.

Asztalitenisz verseny, megyei szakasz, becsületes helytállás: Mihály Zoltán, Izsák Szilárd.

Biliárdverseny helyi szakasz: résztvevők: Pál András, Kosza Hunor.

Április: Sulibörze: kitűnően bemutatták iskolánkat: László Ildikó, Mag Ildikó, Magyar Gizella, Botorok Attila, Kóbori Lehel.

„Református Középiskolák Matematikaversenye” Sepsiszentgyörgyön: Berki Attila első helyezést ért el.

Halásztelek, vetélkedő „Magyarország a XIX. században” témakörrel, iskolánk csapatát erősítette Berki Attila.

Foci: városi negyedik hely, csapattagok: Mihály Zoltán, Izsák Szilárd, Berki Attila.

Biliárdverseny megyei szakasz: Pál András, Kosza Hunor résztvevők.

Május: Európai Unió vetélkedő a MÜTF szervezésében, III. hely, a csapat: Ambrus Emőke, Magyar Gizella, Botorok Attila, Berki Attila.

Nap fia, Hold leánya diákvetélkedő a városi Diáknapokon: IV. helyezés az osztálynak, akik képviseltek: Mag Ildikó, Bencze Béla, Kóbori Lehel, Berki Attila, Fancsali Csaba, Szász-Bálint Attila.

Foci IV. hely az iskola csapatával a MÜTF kupán, csapattagok Tófalvi Zsolt, Izsák Szilárd, Berki Attila

Június: a végzős osztályok búcsúztatója virágdíszítéssel.

Évvégi díjazottak a tanulmányi eredmények alapján: első hely Berki Attila 9,64, második hely: László Ildikó 9,39, harmadik hely: Tamás Tímea 9,29.

Július végén az osztály természetjáró csapatának hat tagjával a Retyezát-hegységben magashegységi túrán vettünk részt.

És akkor a melléklet:

Osztálykirándulás 2006. október 28.

Útvonal: Székelyudvarhely – Csíkközvás – Nyerges-tető – Bor-

vízmúzeum (Tusnád) – Torjai Büdös-barlang – Szent Anna-tó – Mo-
hos tőzegláp – Székelyudvarhely

Feladatok:

– Fénykép a tábláról Kozmáson és fénykép Assissi Szent Ferenc-
cel (Tusnádfalu).

I. Útközben Alcsíkban

8. Csikkozsmást 1690 és 1887 között 7 vést jegyeztek. Sorolj fel
5 ilyen „vést”!

9. Hol található a következő borvízpalackozó üzemek: Hargita
Gyöngye, Tusnád?

10. Melyik általunk érintett település templomát szentelték
Szent István valamint Szent Ferenc tiszteletére?

11. Mi a csikkozsmási pestis emléktábla felirata és a filmbeli szö-
veg közötti eltérés?

II. „Mint a szálfák kettétörtek ...” Nyerges-tető

12. Melyik együttes állított keresztet itt az alábbiak közül?

a. Neoton b. Kárpátia c. Egészséges fejbőr d. Dolly Roll

13. Az egyik kereszten a Szózat mely sora található?

14. Kik állították az emlékművet?

15. Refis és szabadságharcos névrokonok ...

III. Kocsmakultúra

16. A tusnádi kocsmá gerendájába a következő Tamási idézet van
vésve: ...

IV. A székely „aranyemberek” földjén

1. Két perc „reumagyógyítás”.

2. Gyűjts ként (zacskóba)!

3. Mutassatok be fényképeket: csapat a Büdösben (egy másik csa-
pat készíti).

4. Mi az egyik író neve, aki művében ír a barlangba örökre bevo-
nuló öregemberekről (aranyemberekről)?

V. Bálványos vára (film)

5. 1003-ban István leverte Erdély urát, akit a korabeli króniká-
sok szintúgy királyként emlegettek, neve: a) Apor b) Gyula c) Örs
d) Attila

6. Fejezd be a mondatot, amelyet I. Rudolf császár mondott ak-
kor, amikor Apor András az 1600-as évek elején elrabolta hét sze-

kérnyi ezüstjét. Melyik országba menekült a kincsekkel Apor? „... szaladjon már oda valaki, vegye vissza tőle, aztán azt is mondjátok meg Apor uramnak, hogy ..., és vágjátok le egyúttal a ...”

VI. Séta a barlanghoz

7. A sírkövön szereplő Józsa Izsák, aki 42 évesen 1856-ban itt meghalt honnan származott? a) Nagyajta b) Kisajta c) Szárazajta d) Középjata

VII. „Rabul ejtettél, mint rovarévó a legyet”

17. Írjatok egy szerelmes levelet a Büdös tündérének, Kénvirágnak amelyikben szerepeljenek a következő szavak: pestis, sáskajárás, borsáros, Assissi Szent Ferenc, Teleki hölgymál, Betula nana, rovarévó, tusványos, pityókaország, Nyerges tető.

Előadás a Mohos-tózezlápnál!

18. Fénykép a Mohosból és a kiránduló csapatról!

Tisztelettel,

Kacsó Péter
osztályfőnök

XI. B osztály

*„Ki vagy? A határtalan, mely fogantatásodkor a
határok közt megjelent.”*

(Weöres Sándor)

A XI. osztályt annak tudatában kezdtük, hogy a „félidőnk” már lejárt a Református Gimnáziumban. A helyünk már jó ideje kirajzolódt az iskolában, a tettek ideje érkezett el. Tapasztalatokban, eseményekben egy nagyon gazdag évet tudhatunk magunk mögött. A XI. osztályt harmincan kezdtük, a második félévet már csak huszonkilencen... Ez a két szám egy még ma is fájó veszteséget jelent. S hogy kinek a legfájóbb ez a veszteség? Talán nem tévedek, ha azt mondom, hogy annak, aki elment közülünk, rosszul értelmezve tanári, osztálytársi intést és figyelmeztetést, de főként a várva várt nagykorúság szabadságát. Az osztálytársak még ma is szerető figyelemmel próbálják kísérni sorsát, a tanulságok megfogalmazásán kívül mást már nem tehetünk. Talán csak annyit, hogy még jobban odafigyelünk egymásra.

A tanévkezdés után gyorsan követték egymást az események. Már az elején sok iskolai programba bekapcsolódtak osztályunk tanulói, és ez egész évünket jellemezte. Októberben Bartha Simon Zsombor részt vett egy atlétikai versenyen Debrecenben, ahol több díjat is nyert. Az itt eltöltött egy hét alatt a versenyen kívül részt vett a Debreceni Református Gimnázium tanóráin is,

Rus Adienn Timea és Vaszi Éva a miskolci Léway József Református Gimnázium vendégei voltak október elején két hétig.

Élményeikről így számoltak be: „Kolozsváron találkoztunk azzal a diákcsoporttal, akik Udvarhelyre, a mi iskolánkba jöttek. Mi az iskola igazgatójával mentünk Miskolcra. Családoknál voltunk elszállásolva, ahol nagyon jól éreztük magunkat. Minden nap mentünk velük iskolába és az általunk választott órákra mehettünk. A tanárok kedvesek voltak, de mi is ugyanúgy tanultunk és exit írtunk mint

ők. Hasznos dolognak tartom, hogy betekintést nyerhettünk a miscolci református iskola hétköznapijaiba.”

Mi ezalatt itthon kihasználtuk a gyönyörű, napsütéses „vénesszonyok nyarát”, és október 13.–15. között Szelterszen osztálykiránduláson vettünk részt, ahonnan néhány feledhetetlen élménnyel gazdagabban tértünk haza. Volt ott gyaloglás, tábortűz, közös sütés-főzés. Itt derült ki például, ki a fiúk közül a szakácsmester.

A Mese-napra készült előadással, melynek címe Mese habval, bebizonyították osztályunk diákjai kreativitásukat, hisz nemcsak a díszletek, hanem a forgatókönyv is önálló produkció volt. Ebben az előadásban szerepeltek: Fülöp Sándor, Rus Adrienn Timea, Kirmayer Gábor, Bálint Botond, Tornai Gyöngyi, Pál Alpár, Kelemen Zsuzsa, Szélyes Ildikó, Pálfi Imola.

A karácsonyi vásáron saját készítésű dísz tárgyakkal, ajándéktárgyakkal nagyon sokan részt vettek osztályunkból: Vaszi Éva, Rus Adrienn Timea, Gidó Emese, Pálfi Imola, Feleki Izabella, Egyed Tünde, Szélyes Ildikó, Majlát Gyöngyi, Pálfi Imola. Ugyanígy a húsvéti vásáron is jelen voltak saját alkotásaikkal a lányok.

A január 26. farsangi ünnepségen a farsangtemetést adták elő osztályunk diákjai.

A második félév első nagy kihívása a február 26-án sorra került nagykorúsítás ünnepség megszervezése. Fontos momentuma volt a XI. osztálynak, valami emlékezeteset, szépet és személyeset akarunk adni a most már hivatalosan is nagykorúvá vált XII.-nek. Komoly készület, példás csapatmunka és megérdemelt siker jellemezte ezt az ünnepet. Feledhetetlen élmény maradt mindannyiunk, nem csak a végzősök számára.

Majd jött a sulibörze megszervezése és lebonyolítása március 28–29 között.

Számos más kihívást is tartogatott még ez a félév. Kelemen Zsuzsa román nyelv és irodalom tantárgyvesenyen vett részt sikeresen, Pál Alpár, Bálint Botond, Kovács Katalin, Bartha Simon Zsombor a Kenguru versenyen vettek részt matematika és angol szakon.

Kovács Katalin részt vett Halásztelkén az általános műveltségi vetélkedőn.

Az osztály közös teljesítménye mellett jelentős szerepet kaptak az egyéni teljesítmények is.

Kirmaier Gábornak két egyéni kiállításához is gratulálhattunk, egyik Kolozsváron, másik Székelyudvarhelyen volt látható. Emellett Gábor az idén is „Az én drogellenes üzenetem” címmel meghirdetett pályázaton fotó kategóriában megyei első díjat nyert.

Pálfi Imola és Gidó Emese idén is aktív tagjai voltak a Boróka Néptáncgyűttesnek, hazai és külföldi szerepléseikért is büszkék lehetünk rájuk.

Az iskola kórusának tagjai voltak idén is: Vaszi Éva, Paizs Anna, Pál Zsuzsa, Fülöp Sándor, Bálint István, Bálint Botond, Pál Alpár.

Az év csúcspontja vitathatatlanul a Veres Péter Gimnáziumban tett budapesti látogatásunk volt, ahová a XI. C osztály meghívására érkeztünk. Több diák számára az első igazi budapesti kirándulás, de mindannyiunk számára feledhetetlen élmény. A budapesti Veres Péter Gimnáziumban töltött napok alatt, május 29 – június 2. között csodálatos helyeket látogattunk meg. Első nap Szentendrén múzeumlátogatás, majd esti party az iskolaudvaron, másnap budapesti körsétával folytattuk (Mátyás-templom, Halászbástya, Budai vár,

Láncshíd, Hősök tere), majd délután sétahajózás a Dunán. A harmadik napon iskolalátogatás, majd délután séta a Margit szigeten. Hazafele megnéztük még a Dunakanyart, Esztergomban a Bazilikát és a Mária Valéria hidat, a visegrádi megálló után pedig már hazafele indultunk.

Ősszel, még iskolakezdés előtt szept. 14–17. között örömmel fogadtuk vendéglátóink székelyföldi látogatását. Diákjaink és családjaik példás vendéglátóknak bizonyultak. Ebből a találkozásból szép emlékek maradtak, barátságok szövődtek. S talán a kedv diákjainkban: legközelebb szívesen térnénk vissza Budapestre vagy Székelyudvarhelyre.

Visszatekintve erre az évre megfogalmazhatjuk: gazdag, mozgalmas évünk volt. A sikereknek örülünk, a hibákból pedig tanulunk, hogy a következő év még jobb legyen.

*Szabó Sarolta
osztályfőnök*

XII. A osztály

A középiskola negyedik évét a már jól ismert osztálytársakkal kezdtük, 22 lány, 7 fiú. Az előző évek összekovácsoltak minket, megtanítottak, hogyan értékeljük, hogyan szeressük egymást. Könnyedén, jókedvvel indultunk neki az utolsó közös tanévünknek.

A gólyabál megszervezése nagy feladat, vizsgának számít, nemcsak a tanárok, hanem még inkább a diáktársak előtt. A XII-esek nagy lendülettel, titkolózva készültek, mi kíváncsian, drukkolva vártuk a „kicsik” bemutatkozását. Nem volt meglepetés: a műsor ötletes, szellemes volt, és hogy mindannyian jól éreztük magunkat, nemcsak a nevetés és dicséretetek igazolták, hanem a gólyák osztálytermeiben máig is a falat díszítő fényképek.

A reformáció napjának, a karácsonyi ünnepeknek megülése már az iskola és a mi életünkhöz tartozott, a farsangi bál minden eddiginél jobban sikerült.

Egyre gyakrabban hangzott el a nehéz vizsgákat ígérő jóslat a tanárok szájából, de a diákok számára mégis annyira távolinak tűnt az érettségi. A kérdést: hogy valóban érettek-e diákjaink, a XI. osz-

tályosok mondták ki a nagykorúsítási ünnepségen. A diákévek, a felnőtté válás vicces-komoly kérdései mindenki gondolataiban ott maradtak és válaszokat vártak. Az egyetemeket bemutató előadások, a marosvásárhelyi majd kolozsvári egyetemen tett látogatás, a próbafelvételik már a jövő kihívásaira hangolta az osztályt. Az első megmérettetés, amely főpróbának is kiváló volt, az egyházi érettségi előrevetítette a vizsgák komolyságát, és megmutatta, hogy milyen együtt izgulni, együtt örülni az eredményeknek. Az informatika szakdolgozat megírása és megvédése nehéz feladat volt, éppen ezért értékes győzelem.

A vizsgák mellett már a ballagás is egyre közeledett, de nem akartunk tudomást venni arról, hogy ezzel nem csak a középiskolától, hanem egymástól is elválunk. Vagy talán mégsem. Az emlékeken kívül valami mindig összeköt:

*„Most azért megmarad a hit, remény, szeretet,
e három; ezek között pedig legnagyobb a szeretet.”*

1Kor 13,13

*Laczkó Imola
osztályfőnök*

XII. B osztály

A tanévnyitó ünnepen az osztály elfoglalta a templomban az őt illető helyet, bezárva azt a kört, amelyet, a templomi ülésrend jelöl a négyéves líceumi tanulmányok idején. Az iskola zászlóját Szakács Péter vitte, bevezetve ünnepélyesen a templomba az elsősöket.

A gólyabál megszervezésekor diákjaink megmutatták ötletgazdagságukat. A Poirot világát felelevenítve a gólyáink szereplése egy színfolt volt az iskolai gólyabálok sorozatában. A régi ruhák, írógépek, újsággötegek mellet a szervező tizenkettedikesek használták a számítógépes vetítést is. A két végzős osztály tanulói szépen együtt dolgoztak. Táncsoportot létesítettek, óriási posztert festettek, a bemondói szerepkörben Bakó Zsuzsát és Vadász Zoltánt kértek fel. A gólyabál pénzt is hozott az osztály kasszájába.

A tizenkettedikesek sokat terveztek: nagykorúsítást, kicsengetési kártyát, bankettet, stb. Mindezekhez pénz is kellett.

A nagykorúsítási ünnepségen Bekő István iskolalelkész köszöntő-beszéde és a közös ima után a tizenegyedikesek műsora sok nevetést és tapsot váltott ki. A lakoma a Park vendéglőben hajnali jó mulatással fejeződött be.

A kicsengetési kártya és a maturanduskönyv nyomdába vitele előtt sokat beszéltünk a mintákról, az idézetekről és a megrendelésről. Hasonlóképpen a tablóról, amelyen olvasható az Úr imája latin nyelven. A végzősök élete mozgalmasabb, türelmetlenebb. A szürke hétköznapiak nem a mókuserékre hasonlítanak. Nagyon céltudatosan kellett tanulni, hiszen az érettségi tételek teljes palettája megjelent az interneten. Az érettségi tantárgyak tanítása nagymértékben a tételek megoldása, megtanulása által történt. A legjobb tanulmányi eredményeket Balácsi Zsuzsa és Virginás Beáta érte el.

A tanulás mellett sok csábítás jelentkezett a „nagybetűs élet” küszöbén. Pálfi Tímea gyermeket szült, és a Kós Károly esti tagozatán végezte tanulmányait. Orbán Linda olyan jól fizetett munkát vállalt, hogy a Színes Hargita folyóiratban is szerepelt. Csapó Izabella megunta a bentlakási szabályokat, lemondott a holland ösztöndíjról

a kisebb kalandok kedvéért. A júliusi érettségi neki sikerült a legkisebb átmenő általánossal.

A pályaválasztásról sokat beszéltünk, sok vendéget fogadtunk. A marosvásárhelyi és a kolozsvári egyetemekről, az udvarhelyi MÜTF-től, tanárok és diákok egymásnak adták át a kilincset, szép bemutatókat tartottak a továbbtanulás előnyeiről. Osztályfőnöki órán, Bordás Zsuzsa a kommunikáció szakról, és Ivácsy József jogász az igazságszolgáltatásról tartott előadást. Vajon az ő előadása járult-e hozzá ahhoz, hogy a két első tanuló jogra felvételizzen?

A tavasszal sok kirándulási tervet vitattunk meg. Célpontok: Szeben, Csíkszereda, Gyulafehérvár, Varság. A Nők napján, a Taverna vendéglőben, a gyümölcskehely mellett legalább két kirándulás megszervezésében biztosak voltunk: Szeben és Varság. A varsági, ha sorra került volna június elsején, elterelte volna a figyelmet a korai szerenádokról. Június elsején egy éjszakai verekedés áldozata lett Szabó Attila. A négy év legszomorúbb eseményének visszhangja nagyon rossz volt. Az osztály egy emberként Attila mellé állt. A keresztényi megbocsátás és kibékülés nem volt mindenki tetszésére. A szerenádok leállítását az iskola vezetősége egy szép esti találkozón helyettesítette az iskola belső udvarán.

Kirándulás csak egy volt, Európa kulturális fővárosába, Szebenbe mentünk május harmadikán. Személyvonattal utaztunk. A szebeni állomás és környéke még építőtelep volt. A belváros gyönyörű három terén sokat időztünk. A Bruckenthal Múzeum meglátogatása késő délután történt. A református templomban Varró Sándor tiszteletes úr a szebeni magyarokról beszélt nekünk. Az áhítat után, már csak a percek számoltuk a vonatállomásig. Segesváron az Udvarhelyről rendelt kocsik vártak, késő este.

Májusban volt az egyházi érettségi vizsga is, a dolgozatok összeállítás, megvédése. Az egész napos vizsgát ünneplő ruhában, a tételekkel a kezükben töltötték a jelöltek. Sok volt a tízes jegy, de sajnos volt három elégtelen is.

Mi maradt hátra? A kicsengetés június kilencedikén, szombaton, a bankett és az érettségi. A kicsengetési ünnepségen jelen volt a polgármester, az egyházmegyei és kerületi esperesek, a megyei tanács

elnöke és Kató Levente egyházkerületi tanfelügyelő. Ünnepi beszédének a záró idézete maradjon meg e sorok végén is:

„Örvendeztetek a ti ifjúságotokban, és járjatok a ti szívetek útjaiban.”

(Prédikátor 12,1)

*Popa János
osztályfőnök*

Egyházi érettségi

Előkészületek

Az egyházi érettségire való előkészületek a 2006–2007-es tanév első félévében kezdődtek. A teológia osztály (XII. B) 30 diákja 50 cím közül választhatott dolgozatírási témát. A választott témáról a vizsgázók folyamatosan konzultáltak Bekő István iskolai lelkésszel és Fülöp Gábor lelkész-tanárral. A dolgozat vázlatát 2007. március 30-ig be kellett mutatni, és április 30-ig kellett megírni és leadni. Ezt követően a nevezett lelképásztorok elolvasták, és a vizsgára előkészítették a véleményezést.

A szóbeli vizsgák tematikája megfelelt az érettségi tematikának.

A vizsgára meghívottként jelen volt Barabási Domokos lelkész-tanár.

A vizsga előtt Bekő István lelképásztor elkészítette a vizsgázók beosztását, Fülöp Gábor lelkész pedig a tételsort.

Vizsga

A vizsga 2007. május 14-én 9:00 órakor kezdődött.

Előbb a XII. B osztály diákjai vizsgáztak, majd a XII. A osztály diákjai. 16:00-tól 30 perces szünet után továbbfolytatódott a vizsga a dolgozatok megvédésével.

Az egyes vizsgázó a háromtagú bizottság előtt felelt szóban. A bizottság tagjai: Bekő István iskolai lelképásztor, Fülöp Gábor lelkész-tanár, Barabási Domokos lelkész-tanár.

A vizsgázó külön tételt húzott bibliaismeretből és egyháztörténetből. 10 perc gondolkodási idő után elkezdhette a felelést. A vizsgáztatók a felelet pontosságától függően kérdéseket fogalmaztak meg, amelyre a vizsgázók az ismeretük mértéke szerint feleltek. A vizsgáztatók párhuzamosan osztályozták a feleleteket, majd a vizs-

ganap végén összesítették a minősítéseket. A végleges jegy a három vizsgáztató által adott osztályzat számtani középárányosa.

A vizsga sikeresnek minősül, ha a vizsgázó minden tárgyból minimum 6-os osztályzatot kapott, és összesítve elérte a 7-es eredményt.

Eredmények

A XII. A osztályból betegség miatt nem jelent meg Tófalvi Enikő diák. Felgyógyulása után vizsgázott.

A XII. B osztályból 100%-os volt a részvétel.

A véglegesített eredmények alapján három diáknak vizsgája sikertelennek minősült:

Csapó Izabella

Gólicza Réka

Pál Éva

Bekő István

Tanév
a
vallomások
tükrében

A román nyelv tanításának margójára

A román tanítás-tanulás embert próbáló kihívás, amelynek jellemformáló hatása igencsak jelentős.

Gondoltál már arra, kedves diák, hogy milyen egyszerű lenne, ha szellős tananyagot, a kisebbségi státust figyelembe vevő programot és ehhez alkalmazkodó követelményrendszert kínálna számodra a romániai iskola? Szerintem ez már túl egyszerű lenne, a tanáraid dolga pedig bonyolódna, hiszen ki kellene találniuk arra alkalmas keretet, módszereket, hogy jellemed fejlődéséhez hozzájárulandó, olyan helyzetekbe hozzanak, ahol nap mint nap szembesülnöd kell gátlásaiddal, sőt, le is kell győznöd azokat, le kell építened előítéleteidet, felül kell vizsgálnod értékrendszeredet, gyakorolnod kell a toleranciát, a türelmet magaddal szemben és másokkal szemben, és ahol végül megtanulsz elfogadni és befogadni. Mindehhez már csak bónusz, ha sikerül a nyelvet is kisebb-nagyobb mértékben elsajátítani. És mindez történik azokon a sokat szidott, átkos román órákon. És hogy mi lenne még a pozitívum? Képzeld el, micsoda elégtétellel fogod majd mondani az unokádnak, hogy „bezzeg a mi időnkben, amikor még a magyar gyerekek anyanyelvként tanulták a románt, nem volt ilyen egyszerű...de megcsináltuk.”

Na és mi van a román tanárral? Mit tesz azon kívül, hogy igyekszik leadni a tananyagot? Először is falakat döntöget: az első találkozáskor természetesen fennálló „feszültségfalat”, majd az előítéletek és elutasítás falát, majd a gátlások falait. És elárulhatom, nagyon jól felépített falak lehetnek ezek, ahol hosszú hónapokba telik sokszor, míg sikerül rátalálni a gyengébb pontokra, és lassan, óvatosan bontogatni lehet, hogy sikerüljön immár embernek emberrel való találkozása. Ugye, kedves tizenegyedikesek, sokat tudnánk erről mesélni.

És mégis azt mondom, sikeres találkozás ez a mienk, hisz konokságukban kedves székely gyerekeink végül felismerik a hasonlóan szívós, de tapasztalatokkal gazdagított akaratot és követik azt. Talán azért is, mert hitelesebb számukra a hasonló környezetből jött tanár, még ha románt tanít is.

Mit csinál a román katedra a Refiben, kedves olvasó? Megcsinálja. Megcsinálta a 2006–2007-es tanévben, hisz elmondhatjuk, hogy mostanra már román tantárgyversenyeken is, bizony, számolni kell a refisekkel, akik városszinten, a román tannyelvű Marin Preda Líceum után, a legtöbb jó eredményt érték el. Büszkeség volt nekünk, tanároknak, hallani a szakma elismerését: a refis kis gimnazisták nem félnek románul megszólalni, el lehet velük románul beszélgetni.

Ilyesmikről szokás beszámolni, számot adni a „külvilágnak”, mint hivatalos elismerések, vizsgaeredmények, versenyek. Pedig sok-sok apró siker, öröm van, amit csak az osztály és a tanár él meg és tud igazán értékelni, amitől azonban ezek cseppet sem veszítenek értékükből.

Pontosan emlékszem arra a napra, amikor a gyakran elkéső kislány először tudott románul bekérezni órára, azokra az órákra, amikor a tévéstábnak felcsapó tizedik osztályosok bemutatták az általuk kitalált-eljátszott híradót, és az érzésre, ami bennem volt: „Megcsinálták!”.

Emlékszem a titkos öröme, amit az okozott, hogy vannak, akik elolvassák a kötelező román házi olvasmányt, és nemcsak, vagy a cinkos mosolyra, amikor a románul hadilábon álló tanuló talán első alkalommal tanulta meg az anyagot.

A 2006–2007-es tanév végén elmondhatom, hogy jó volt együtt tanulni veletek, köszönöm, hogy kipróbáltatok, és átmenőt adtatok.

Tisztelettel,

Kelemen Emília

Refisek a Retyiben

„... És ki a szabadba.

Miért tanulnád mindig, hogy mi a dal,

Minő az erdő, míg az élet elfoly,

Örömtelen poros szobafalak közt.

Hosszúnak nézed-e az életet,

Hogy sírodig teóriát tanulsz?”

– adja a tanácsot válaszként Madách Ádámja Az ember tragédiájában a tudásra szomjazó tanítványnak, aki így kérdez:

„Ki annyi éjt szenteltem a tudásnak,

Csak a butával lettem-é egyenlő ...”

Nohát, ezen gondolatok vezérletével egy hattagú diákcsapattal és két segítőtársammal a nyár közepén magashegységi túrán vettünk részt a Retyezát – hegységben. „Poros szobafalak” árnyékában ábrándoztunk hegymászásról, többek között *Benedek István: Csavargás az Alpokban* című könyvét lapozgatva, amelyben a két főhős miután megmászta az Európa legszebb hegycsúcsának számító Matterhornt (4478 m), egyszerűen „lematyizták”. Ha a Matterhorn Matyi lett számukra, úgy gondoltuk a Retyezátot mi is becézhetjük Retyinek, ha sikerül nevezetes szépségeit közelről is megcsodálnunk. És sikerült. Első nap, hosszú vonatozás és buszozás után fárasztó gyalogtúra következett, amelynek végállomása a 2000 m-en fekvő Bukura-tó (Lacul Bucura) partján található sátor tábor. Az ismerkedés első állomása is egyben, az ország legnagyobb területű gleccsertava (8,8 ha), amelynek partján másfél napot áztunk, hiszen folyamatosan zuhogott az eső. Rossz idő nincs, csak rossz turista – így hát esőben is túráztunk, a Pelága-réten (Poiana Pelegii) keresztül a Buta-menedékházig (1580 m) ereszkedtünk le és vissza. Másnap már gyönyörű időben kengettük a napvédő krémet magunkra, hiszen két újabb ismerőst becézhattunk: a Retyezát csúcsra (2482 m) másztunk fel és az ország legmélyebb gleccsertavában (29 m mély), a Zenóga tóban (Lacul Zănoaga) is gyönyörködhattunk. A diákcsapat a Zsudele csú-

cson (Vârful Judele 2395 m) is járt, hogy a hegyhez méltón térjünk vissza sátrainkba. A túra utolsó napján, teljes felszereléssel vágunk neki a hegység „tetejének” a 2509 m magas Pelága csúcsnak (Vârful Peleaga), majd lefelé jövet a Gáles-tó partján fogyasztottuk el a túra utolsó ebédjét.

Ahogy a vonaton utaztunk hazafelé, a fáradt arcok mögött a tekintetekből azt lehetett kiolvasni, hogyha már a Retyit megjártuk, akkor jöhet az új tanév, a poros falak, a teóriák, a tudásnak szentelt éjszakák, semmi sem lehetetlen és aztán újból ki a szabadba.

Tisztelettel,

Kacsó Péter
földrajz szakos tanár

A Baczkamadarasi Kis Gergely Református Kollégium kórusai a 2006–2007-es tanévben

A zene, a kóruséneklés közösségépítő, közösségmegtartó és nevelő hatása felbecsülhetetlen.

Kodály Zoltán a zenei nevelésben az aktív zenélést tartotta a legfontosabbnak. Az éneklést állította középpontba, mint azt a tevékenységet, mely által mindenki részese a zenei élménynek. „Az ének felszabadít, bátorít, oldja a gátlásokat és a féltékenységet, serkenti a munkakedvet, figyelemre, fegyelemre szoktat, megszeretteti az iskolát, fejleszti a közösségi érzést. Kifejleszti a zenei érzéket, megadja a zenei műveltség alapját, ami szebbé, gazdagabbá teszi az életet” – mondta Kodály Zoltán.

Iskolánkban a 2006–2007-es tanévben a IX–XII osztályos diákokból álló kórus mellett – „Nagykórus” – megalakult az V–VI osztályosokból álló énekkar is, az úgynevezett „Kicsi Kórus”. Mindkét kórusnak, illetve az együtt éneklés iránt táplált szeretetüknek nagyon sok szép zenei élményt köszönhet iskolánk.

„Kicsi Kórus”

Nagy meglepetést okozott az a nagyméretű fejlődés, melyet az 50 gyerekből álló „Kicsi Kóruson” rövid időn belül tapasztalhattam. A kánonok mellett a gyerekek hamar elsajátították a többszólamban való éneklést, hiszen egy hónap után már kétszólamú darabokat is bevehettünk a repertoárba.

A kicsik kórusa első ízben egy karácsonyi előadáson lépett fel az iskola ebédlőjében. Több alkalommal szerepelt a belvárosi és szombatfalvi református templomban is. Március 15-én katonadalokkal emlékeztünk az 1848-as forradalomra az iskolában.

Legmaradandóbb élményt mindannyiunk számára a Bárdos Lajos Kórusfesztiválon való fellépésünk jelentette, május 5-én, a székhelyudvarhelyi Művelődési Házban. Itt a kis kórustagjaink más hasonló kórusokat is meghallgathattak, ismeretségeket köthettek, és tapasztalatot szerezhettek a kórusélet terén. Reméljük, hogy ez-

után minden évben aktív résztvevője lehet a „Kicsi Kórus” ennek a kórusfesztiválnak, amelyen újra és újra átélheti a közös éneklés örömeit.

Május 9-én, iskolánk alapítójának névnapja alkalmából énekelt a „Kicsi Kórus” a belvárosi templomban.

Május 27-én a felsőboldogfalvi református templomban lépett fel kórusunk.

A június 15-i évzáró ünnepségen vidám énekekkel búcsúztattuk a tanévet.

„Nagykórus”

Nagy örömünkre szolgál, hogy bár iskolánkban a Nagykórusban való részvétel fakultatív, mégis 40 diák többé-kevésbé rendszeresen jár az órák után tartott próbákra. S hogy nem eredménytelenül, az bizonyítja, hogy a három szőlamból álló „Nagykórus” számos sikeres fellépéssel büszkélkedhet.

E tanévben a kórus október 31-én, a Reformáció ünnepe alkalmából énekelt először a szombatfalvi református templomban.

November 20-án Backamadarasra utaztunk, ahol nagy szeretettel fogadtak bennünket. Felemelő érzés volt Kis Gergely, iskolánk alapítójának szülőfaluja utcáin járni, és templomában istentiszteleten részt venni.

Decemberben adventi előadásra hívták a „Nagykórust” a bethlen-negyedi gyülekezet templomába, ahol áramszünet miatt gyertyafénynél hangzottak el az adventi énekek. Gyertyafényben, közösen énekelni Isten házában különleges, felejthetetlen élmény volt.

A Karácsony alkalmából megrendezett iskolai előadáson karácsonyi énekek hangzottak el, ezen belül hangszeres darabok tették színessé a műsort.

Január 22-én újra a szombatfalvi református templomban halhattuk a „Nagykórust”, az egyetemes imahét alkalmából.

Február 18-án a székelyudvarhelyi református gyülekezetek kórusai ötödik alkalommal találkoztak a bethlen-negyedi református templomban, ahol második alkalommal énekelhetett kórusunk.

Áprilisban a belvárosi templom húsvéti istentiszteletére voltunk

hivatalosak.

Akárcsak a „Kicsi Kórusnak”, a „Nagykórusnak” is sikerült színpadra lépnie május 5-én a Bárdos Lajos Kórusfesztiválon. A „Nagy-

kórus” ezen a fesztiválon olyan tisztán, olyan csengő hangon énekelt, mint talán még soha.

E tanév utolsó előadására a belvárosi templomban került sor Gergely nap – iskolánk alapítójának névnapja – alkalmából.

„Az ének szebbé teszi az életet, az éneklők másokét is”

„...nem sokat ér, ha magunknak dalolunk, szebb, ha ketten összedalolnak. Aztán mind többen, százan, ezren, míg megszólal a nagy Harmónia, amiben mind egyek lehetünk. Akkor mondjuk majd csak igazán: ÖRVENDJEN AZ EGÉSZ VILÁG” – Kodály Zoltán

Deák Szidónia
zenetanár, kórusvezető

Matematikában is vannak jó eredményeink

Az elmúlt tanévekben elért jó eredményeink arra köteleznek, hogy minden új tanévet megújult reményekkel és bizalommal kezdjünk, hogy megint sikerüljön bár ugyanolyan eredményeket elérni, mint az előző esztendőkből. Ez a reményünk a 2006–2007-es tanévben is beteljesedett.

Az előző évek hagyományait folytatva, a 2006–2007-es tanévben több mint száz diákunk fizetett elő a MatLap ifjúsági szakfolyóíratra főként azzal a céllal, hogy intenzívebbé tegyék a matematikai feladatok megoldását. Az elkezdett hagyományt folytatva, a MatLap feladatmegoldók versenyébe résztvesznek a líceumi tanulók, de emellett a versenybe ezúttal ezúttal első alkalommal az V–VII. osztályos tanulók is bekapcsolódtak. Az elért eredmények alapján, a következő tanulók neve jelent meg a MatLap hasábjain: Geréb Koppány és Balázs Zsolt, V. osztályos, Bakó Lajos, Bordi László Lehel, Fazakas Botond, Kálmán László, Kovács Zsuzsanna Réka, László Lóránt, Miklós Imre, Szász Attila, Szász István Attila, Szócs Barna, Szóts Levente, Waum Konrád X. A és Koffol Tamás XI. A osztály. Különös örömünkre szolgál, hogy a MatLap Feladatmegoldói versenyének a 2007 áprilisi díjazásán., Geréb Koppány V. osztályos tanuló oklevelet kapott és könyvjutalomban részesült.

Ugyancsak hagyománnyá vált, hogy tanulók rendszeresen részt vesznek a „Kenguru” elnevezésű, nemzetközi kiterjedésű matematikai versenyen. Iskolánkból a 2006–2007-es tanévben 25 tanuló vett részt (IX-ből 6, X-ből 4, XI-ből 12 és 3 az V–VIII. osztályból). A legeredményesebb tanulók a következők voltak: Sente Barna 111p (XI. A); Gál Előd 98,50p (XI. A); Molnár Lóránt 97,50p (XI. A); Fancsali Csaba 96,25p (XI. A); Bencze Béla 96p (XI. A); Szóts Levente 92,25p (X. A), Szócs Barna 92,25p (X. A). Nagy örömünkre szolgál, hogy az V–VII. osztályos versenyzőink közül Szabó Bella, Lőrincz Orsolya és Geréb Koppány továbbjutottak a selejtező szakaszra is, ahol szintén dicséretre méltó eredményt értek el. Felkészítő tanárunk: Szász-Tikos Zoltán matematika tanár.

A 2006–2007-es tanévben Hargita megyében immár 4. alkalom-

mal szervezték meg a „Gordiusz” matematikai versenyt, amelyen meggyénkből 865 tanuló vett részt. Diákjaink számára ez a tanév is gazdag volt eredményekben. A „Gordiusz” matematikai versenyen résztvevő 56 tanulóink közül 6 tanulót díjaztak a csíkszeredai díjazási ünnepélyen. Ezek név szerint a következők: Bencze Béla (3. hely, 106p), Berki Attila (3. hely, 106p), Lőrincz Csaba (5. hely, 100p), Fancsali Csaba (7. hely, 92p), Botorok Attila (8. hely, 92p) és Gál Előd (10. hely, 90p), mind a haton a XI. A osztály tanulói. Ebben a kategóriában mindössze 163 tanuló mérte össze az erejét, és a kecskeméti döntőre az első 2 helyezettet hívták be. A csapateredményeket a legtöbb pontot elért 3 tanuló összpontja alapján számolták, és ennek alapján a XI. osztályos kategóriában Bencze Béla, Berki Attila, Lőrincz Csaba által elért 312 pont alapján a csapatunk az I. díjat kapta. A IX. osztályos kategóriában Both Róbert (19. hely, 82p), Farkas Antal (21. hely, 80p), Györfi Levente (11. hely, 86p) tanulók által elért 248 pont alapján, a csapatunk a III. díjat kapta. Figyelemre méltó, hogy a X. osztály a IV. helyezést érte el, a Szócs Barna (19. hely, 77p), Berze György (24. hely, 75p), Szász I. Attila (27. hely, 75p) által elért 227-es összpontszám alapján.

Immár hagyománynak számít, hogy Sepsiszentgyörgyön, a Székely Mikó Kollégiumban 2007. április 27–29 között újból megrendezték AZ ERÉLYI REFORMÁTUS KOLLÉGIUMOK III. MATEMATIKAI VERSENYÉT. A versenyre meghívtak az ország összes Református és Unitárius Kollégiumából évfolyamonként 1-1 tanulót a IX., X., és XI. osztályokból. Ezúttal 11 gimnázium képviseltette magát (a Zilahi Református Kollégium, a Kézdivásárhelyi Református Kollégium, a Szatmárnémeti Református Gimnázium, a Nagyváradi Református Gimnázium, a Marosvásárhelyi Református Kollégium, a Székelyudvarhelyi Református Kollégium, a Nagyenyedi Református Kollégium és a Sepsiszentgyörgyi Református Kollégium.) A szervezők által nyújtott tartalmas és sokszínű programot még kellemesebbé tették a versennyel éppen egyidőben megrendezett „Szentgyörgyi Napok” is. A Székelyudvarhelyi Református Gimnázium csapatát Tuzson Zoltán felkészítő tanár kísérte el. Annak ellenére, hogy az iskolánk csapatát teljesen megváltoztattuk, két IX. osztályos meg egy XI. osztályos tanulóból állt, az eredmények

Az erdélyi református kollégiumok III. matematikai versenyén résztvevő nyertes csapat és felkészítő tanára

kimagaslóak lettek: Szakács Csilla IX. és Berki Attila XI. osztályos tanulók mindketten I. díjat kaptak, és Székely Erika dicséretben részesült. Így a résztvevő iskolák közül, iskolánk tért vissza a legtöbb és legértékesebb díjjal!

Gratulálunk mindazon tanulóinknak, akik a matematika bármilyen területén elért jó eredményeikkel hozzájárultak iskolánk hírnevének öregbítéséhez, és az elkövetkezőkben is további jó munkát kívánunk, és minél eredményesebb részvételt a versenyeken. Ugyanakkor nagyon reméljük, hogy az elért eredmények továbbra is ösztönözni fogják iskolánk más tanulóit is hasonló, és ennél jobb eredmények elérése irányában!

*Szász-Tikosi Zoltán és Tuzson Zoltán
matematikatanárok*

Zeneoktatás a Baczkamadarasi Kis Gergely Református Kollégiumban

A zenei oktatási módszerek általános célja, hogy az oktató felfedezze és tudatosítsa az egyénben a zenei képességeket, segítsen ezeknek a kibontakozásában és így elérje azt a célt, amit minden didaktikai módszer el akar érni valamilyen módon: azt, hogy teljes értékűvé, totális emberré alakítsa, nevelje a nevelés tárgyát, a tanulót.

Református gimnáziumunkban erre adottak a lehetőségek, hisz a többi iskolától eltérően itt heti 2 órában oktatjuk a zenét, és ez megkönnyíti a tanár feladatát. Továbbá itt egyházzene-tanulnak a diákjaink, ami a lelki fejlődésükre, nevelésükre is pozitívan hat. Nem mindegy ugyanis, hogy a zenei anyag mit tartalmaz.

Nagyon fontos, hogy a szöveg minden szempontból építő legyen. Pál apostol szerint: „Minden szabad nékem, nem minden használ, minden szabad nékem, de nem minden épít.” (1Kor 10, 23)

Az V–VIII osztályos iskolákban tanulnak a tanulók zenét, I–IV osztályban pedig nem zene-tanárok tanítják a zenét. Ez sajnos a gyerekeken meg is látszik, hiszen a IX. osztályosoknak kb. fele nem tud kottát olvasni, illetve alig ismer népdalokat. Ez nagy „veszteség”, hogy így van, mivel a népdalok a „zenei anyanyelvünket képezik”, ahogy nagy népdalgyűjtőnk, Kodály Zoltán is vallotta.

Hála Istennek az a tapasztalatom, hogy az egyházi énekekben diákjaink jártasabbak, ami egyrészt a gyerekkori vallásórának, illetve a konfirmálásnak tulajdonítható.

Így már sok diákunk (elsősorban a reformátusok) szép számú ének-repertoárral rendelkezik, amire már lehet alapozni, s ezt később bővíteni.

Mivel a zsoltárok úgy tartalmilag, mint zeneileg nagyon építő jellegűek, személyiségformálóak, Istenhez közelebb viszik az embert, ezért hivatásomnak érzem minél több zsoltárt megtanítani diákjaimnak.

Vannak olyan ifjúsági énekek, amelyek zsoltárszövegre íródtak, ezek által az „ifjúság nyelvén” is lehet diákjainkhoz szólni. Ezért

ilyen énekeket is szoktam tanítani gitárkísérettel, ami hangulatosabbá teszi az órát.

A zenei hallás fejlesztéséhez a zeneelmélet és kottaismeret is elengedhetetlen, ennek megtanítása, gyakorlása sem marad el a zeneórákon.

Sajnos, szinte mindent az alapoktól kell kezdeni és onnan újra felépíteni a már megnevezett okok miatt. Másrészt a tankönyvek hiánya is nehezíti a dolgot, így minden szolfézs gyakorlatot fel kell hogy írjak a táblára, ami bizonyos időt elvesz az órából.

Minden osztályban vannak diákok, akik iskolai kórustevékenységet folytatnak, ezáltal megtapasztalhatják az együtténeklés örömét, fejlődik a kottaolvasási készségük, bővül a zenei repertoárjuk.

Jó lehetőség, hogy iskolánkban hegedű, furulya és gitároktatáson is résztvehetnek tanulóink. Ezeket az órákat általában délután tartom, és öröm számunkra, hogy már több mint 20 diák gitározik alacsonyabb vagy magasabb szinten, de nagy-nagy elégtétellel.

A kórustagok és a hangszeresek egy része általában minden iskolarendezvényen részt vesz, ami egyaránt élmény a kórustagoknak és a hallgatóságnak is.

Az egyházzene mellett népdalokat is tanítok diákjaimnak, ilyenkor hegedűt szoktam eszközként használni, ami elősegíti a tanulást, és hangulatot teremt ennek megvalósításához.

A zenei oktatás nagyon fontos tényező a személyiség fejlődésében és a továbbiakban is ugyanaz lesz a fő célja iskolánkban a zenetanításnak: többretegűvé teljes értékűvé alakítani a tanulót.

László Zoltán
a B. K. G. Református Gimnázium zenetanára

A Diákpresbitérium (REDIP)

„A közöttetek levő presbitereket tehát kérem én, a presbitertárs és Krisztus szenvedésének tanúja, valamint eljövendő dicsőségének is részese: legeltessétek az Isten közöttetek levő nyáját; ne kényszerből, hanem önként, ne nyereszkedésből, hanem készségesen; ne is úgy, mint akik uralkodnak a rájuk bízottakon, hanem mint akik példaképei a nyájnak.”

1Pét 5,1–3

A református kollégiumokban a diákönkormányzatok hivatalos megnevezése Diákpresbitérium. A névnek több szempontból is jelentősége van. Egyrészt kifejeződik benne a kötődés a kálvini zsinat-presbiteri elvhez. Másrészt a presbiter névnek komoly, tekintélyt parancsoló hangzása van, ami a diákság életéért hordozott felelős szervezés és vezetés komolyságát sugallja. Ugyanakkor e név erősíti a belső önazonosságunkat és az egyetemes református iskolarendszerhez való tartozásunkat, kifejezve a különbözőségünket is.

A REDIP név a református diákpresbitérium rövidítése, s nem a református diáktanácsé, mert akkor REDIT lenne. A legújabban sokak által használt DéTé sem jelent azonosulást a diákpresbitériummal. Benedek Barna refis diák elnökségi ideje alatt (2005–2006) vált a REDIP név elfogadottá. A sokunk által ismert „BéBé” intuíciójának köszönhető a név felismerése és következetes alkalmazása. Ugyancsak az ő idejéhez kapcsolódik az iskolarádió beindításának története is.

A 2006–2007-es esztendő egyik kulisszámunkája volt a diákpresbitérium jogi bejegyeztetésének folyamata. Az ötlet sokkal egyszerűbbnek tűnt, mint a bejegyeztetés tekervényeinek kibontása. A romániai törvények figyelembe vételével, meg kellett fogalmazni egy alapszabályzatot és működési szabályzatot. Magyar Gizellával, a diákpresbitérium elnökével több alapító iratot átnéztünk, míg a mi-

énket sikerült megírni. A név bukaresti lefoglalása után csak várni kellett, míg a hivatalos névfoglalási engedély megérkezik. A román nyelven megírt szövegeket Fóri Györgyi jogtanácsos nézte át, a Polgármesteri Hivaltól. Egy apróság mégis elkerülte a figyelmünket. Hiába írtam be alapító tagokként a diákpresbitériumi tagokat, az érvényben lévő törvények szerint 18. életévét be nem töltött diák nem hozhat létre alapítványt, egyesületet. A közjegyzőség – jogosan – visszaadta az iratokat. Ezután új dokumentumokat vittünk be, amelyekbe a tanárokon kívül Rózsa Sarolta diák neve is bekerült, aki az iratsomó leadásáig betöltötte a 18. életévét. Ettől kezdve nem maradt más hátra, mint fizetni, és a hivatalos iratokkal járnikolni. Az alaptőkéhez szükséges összeg felét az igazgatóság biztosította. A többi szükséges pénzt a diákság adta össze.

Végeredményként előállt a REDIP, mint a vele egynevű diákpresbitérium hivatalosan bejegyzett egyesülete. Isten éltesse az egyesületet! Kívánom, hogy az ÚR Isten adjon a diákságnak sok jó ötletet, hogy kihasználhassák a tanári gyámság alatt álló REDIP-et.

Bekő István

Sófálvára fel!

Több éves tapasztalatot folytatva, a Székelyudvarhelyi Református Kollégium 2006. szeptember 4–13 között újra megszervezte a kisiskolások és gimnazisták ismerkedő táborát, az ún. „gólyatábort”.

Helyet, akárcsak az előző években, az idén is Felsősófalva Református Egyházközsége biztosít. Szász Tibor lelkipásztor és felesége Szász Edit már évek óta szívügyének tekinti a kollégium támogatását. Ebben a szolgálatban felsorakozik mögötte a gyülekezet is, akinek tagjai közül kerülnek ki kedves „szakácsaink”. Noha a kollégium e rendezvényhez külön pénzalapot biztosít, a gyülekezet áldozatos munkája és részvállalása nélkül a csoportok táboroztatása lehetetlen lenne. A már klasszikusnak számító „templom és iskola” páros ebben az esetben valóság, természetes egymásrautaltság.

A kollégium egész évi programjában már-már bekövesedett rendnek számít: ha szeptember, akkor Sófalva. Irány Sófalvára! E tanév kezdetén mintegy 90 diák és 20 tanár tölti idejét az egyházközség kántori lakásán és vendégházában.

Az idei alkalomnak szépségét három felismerésben összegezhetjük:

Elsőként legyen szabad megemlíteni néhány végzett diákot, aki az egyetem megkezdése előtt, mint volt kollégista részt vesz a prog-

ram lebonyolításában. Máskor is tapasztaltuk, hogy a refisek szívesen visszajárnak, és jól érzik magukat régi iskolájuk falai között. Ez az első alkalom, hogy megtapasztaltuk: rájuk az iskola elvégzése után is számíthatunk.

Másodiknak említsük a közös éneklés fontosságát. Az eddigi esztendőkből is volt éneklés, de az idei programra külön énekfűzet készült el. Ennek példányai a tábor után a diákoknál maradnak, mintegy a kedves iskolakezdés egyik emlékeként, a múlt egy fontos részeként.

Harmadsorban a testvéri munkaközösség előtt kell fejet hajtani. Eddig soha nem tapasztalt módon sietett-siet minden tanár a szervezők segítségére. Jöttek az ötletek, felajánlások, programrészek átválalása. Aztán mindez élesben: röpké 10 napra mintha kiköltözött volna a kollégium Felsősfalvára. A táborozás idejére sokrétű program állt össze. Ismerekedés, iskola- és helytörténet, túrázás, éneklés, játék, és az elmaradhatatlan tábortűz. Minden eseményhez más-más tanerő érkezett: autóbusz, kiskocsi, mintha Székelyudvarhely–Felsősfalva felújított útszakaszán csak a kollégium közlekedne.

Az egyházi keretek között megélt pár közös hétköznapiért az

Anyaszentegyház Urának legyen hála és magasztalás. Ő adott friss nemzedéket, Ő adta elénk a közösségformálás áldott lehetőségét a gyülekezet, hely, időpont, ember és közös munka egymásra találása által.

Mi, szervezők és résztvevők ismét megerősödtünk a hitben, hogy Isten a kollégiumokat erdélyi népe megtartásának szolgálatába állította. E megbízatásnak pedig csakis reá tekintve és egymásba karolva felelhetünk meg.

Bekő István

Backamadarasi kiszállás

Kis Gergely, a székelyudvarhelyi református kollégium egyik legnevesebb igazgatója, Backamadarason született. Szegény földműves családból származott. A marosvásárhelyi református kollégiumban folytatott tanulmányai után Bécsben, Bázelen és Bernben tanult. 1768–1787 között a székelyudvarhelyi kollégium rektor-professzora. Ebben az időben újraépíti a kollégiumot, ezért nevezik a kollégium „újraalapítójának”. Az ő nevéhez fűződik a belvárosi református templom építése is. Ennek az eseménynek emlékét őrzi a református templom tetején a K.G. monogram és az 1781-es évszám. Halála után 51 évvel, 1838-ban, a tanuló ifjúság a kollégium belső udvarán emlékoszlopot állított a tiszteletére.

Amióta 2002 őszén az iskola felvette a Baczkamadarasi Kis Gergely nevet, felmerült annak az ötlete, hogy kapcsolatot teremtsünk az egykori iskolánkat újjáépítő lelkész-tanár szülőfalujával.

A terv 2006. december 17-én valósult meg. Koncz László backamadarasi református lelkész felkérésére Bekő István iskolai lelki-

pásztor végezte az igehirdetési szolgálatot, és a református kollégium kórusa énekelt. A kölcsönös köszöntések kiemelték annak jelentőségét, hogy mindkét részről dédelgetett álmom valósulhatott meg a székelyudvarhelyi református kollégium látogatása által. Tőkes Zsolt igazgató ünnepélyes bejelentést tett közzé a templomban, miszerint a székelyudvarhelyi református iskola Kis Gergely iránti tiszteletből évente felajánl egy ösztöndíjat, hogy egy backamadarasi diák a kollégiumban tanulhasson. A templomi együttlétet közös ebéddel egybekötött beszélgetés követte a gyülekezeti teremben. A helyi iskola és falumúzeum megtekintése után, a székelyudvarhelyi csapat hazaindult, de megígérte, hogy következő esztendőben is újra eljön meglátogatni a névadó, iskola- és templomépítő szülőfaluját.

Az autóbusznyi lelkes küldöttség hazafelé menet megállt Nyárádszeredán is, és megtekintette Bocskai István fejedelem főtéri szobrát. A fejedelem történelmi jelentőségét a diákok számára Popa János aligazgató foglalta össze, és a nagy fejedelem szobrát körülállva, a kórus elénekelte a 90. zsoltárt.

Bekő István

Karácsonyi kiállítás és vásár

2006. december 14.

„A művészet az a létra, amelyen Istenhez juthatunk.”

Sári László

Október folyamán fogalmazódott meg bennem az a gondolat, hogy alkotásainkkal szervezzünk egy kiállítást... A kiállításnak nagyon sok és fárasztó előzménye volt. Mivel heti egy óra áll a rendelkezésemre, a tanulók felvállalták, hogy otthon szabadidejükben alkotnak, dolgoznak azért, hogy megvalósuljon ez a kiállítás.

Advent kezdetével már tudatosabban készültünk, egy-egy kisdiák elhozta a félig elkészült, vagy már befejezett alkotását, amely újabb lendületet adott az egész osztálynak.

A nagyobbakat (IX–XII.) is kértem, hogy nevezzenek be. Igaz, őket többször kellett motiválni, noszogatni, bátorítani a részvételre.

Természetes anyagokból készült karácsonyfa díszek, asztali díszek, kopogtatók, ajtódíszek, mézeskalács finomságok stb. kerültek az asztalokra, amelyekkel karácsonyi hangulatot varázsoltunk pár órára az iskola udvarán.

A kiállításra való benevezés feltétele csupán az volt, hogy természetes anyagokat használjanak, és kreativitásuk segítségével esztétikus alkotásokat hozzanak létre. Néhány kivétellel ez szépen meg is valósult.

Ilyenek mint: szalma, csuhé, fűzfá, papír, dió, toboz, mákgubó, fenyőág, gipsz, mézeskalács stb. Legnagyobb motiváló erő a diákok számára az volt, hogy a kiállítást vásárral is egybekötöttük. A saját maguk készítette alkotásokat eladhatták, az árakat ők maguk szabták meg.

Tanítás után kezdték elrendezni az asztalokon a termékeiket. A kiállítást a László Zoltán zenetanár által vezetett „kiscsoport” nyitotta meg karácsonyi énekekkel.

Csodálatosan szép dolgokat láthattunk a tanulók kreativitásának, ötleteinek köszönhetően.

A kiállítás végső célja az, hogy különösen december végén ne a bevásárló központokba keresgéljük az ajándékokat szeretteinknek, hanem mi magunk készítsük el szeretettel. Ezek értékesebbek, mivel szívvel-lélekkel gondolunk arra a személyre, akinek ajándékozni szándékozunk.

A tanulók személyiségfejlődéséhez is hozzájárult ez a kiállítás, mivel alkotóként, eladóként, diákként tapasztalták meg azt a néhány órát, amíg a kiállítás és vásár zajlott.

Természetesen nagyon sok korrigálni való van, amelyet a jövőben szeretnénk elkerülni, saját magunk hibájából tanulva. Akkor is éreztem, és hiszem, hogy az angyalok glóriát énekelnek a gyerekeknek.

*Major Hajnalka
rajztanár*

Művészeti Beszámoló

1. A Mese Napja, 2006. szeptember 30. – résztvevő osztályok: V. és VI.

2. Pályázat Szent Imre születésének 1000. évfordulója alkalmából. Résztvevő osztályok: V. és VI. osztályok.

Nyertes Kovács Timea V. osztályos tanuló, aki egyhetes alkotótáborban vett részt 2007. júliusában, Lakiteleken.

3. Karácsonyi kiállítás és vásár, 2006 december 14, résztvevő osztályok I–XII osztályok.

4. Történelmi vetélkedő Budapesten, Halásztelkén 2007. áprilisában reneszánsz típusú papírruha készítése, résztvevő osztályok X. B és XI. B.

5. Duna Mesék Pályázat, 2007. május, résztvevő osztályok: V. és VI.

Major Hajnalka
rajztanárnő

Ösztöndíjjal a Baár–Madasban

A 2006–2007-es iskolai év első félévét a Baár–Madas Református Gimnáziumban töltöttem.

Ez az iskola Budapesten, pontosabban a budai részen, a II. kerületben található. Az iskolába I–XII évfolyam jár, évfolyamonként 3-3 osztállyal.

Az évfolyamok abban különböznek egymástól, hogy van angol-olasz, német-francia osztály, és van egy harmadik osztály is, amely vegyes.

Az ottani életről

A következőkben a bentlakásban tapasztalt élményeimet mesélem el, mert ez teljesen más, mint egy átlag budapestié.

A bentlakás két részből áll, egy fiú és egy lány bentlakásból. A fiúk bentlakása sokkal divatosabb, korszerűbb, ezért nincs miért panaszkodniuk rá, de a lányoké egy-két kívánnivalót hagy maga után.

A szobában, amelyben én laktam, még volt négy magyarországi fiú, egy kárpátaljai és két kolozsvári. Az utóbbi hárommal nagyon jól megvoltunk hétvégeként.

Reggelente az ébresztő 6:45-kor volt, 7-től reggeli és 7:45-kor csengettek be. Az órák 45 percesek voltak, és általában egy iskolai nap 14:30-ig tartott. Bármelyik óra volt az utolsó, azon elmondtunk egy imát, amellyel lezártuk az iskolai napot. Ezután ebédeltünk, 5 órától szilencium volt 8-ig, aztán vacsora és 22:30-kor villanyoltás.

Az iskola nem volt nehezebb mint itthon, de attól függetlenül, hogy nem voltam matek-infó osztályban, mégis komolyan vettük a mateket, a fizikát és a kémiát, amely szerintem fontos. Nem volt annyi tantárgyunk, mint itthon, de úgy is jól telt a nap. Heti 3 tor-na óránk volt, aminek örültem, mert a mozgás fontos, és mindig megvolt a körülmény ahol mozogjunk. Hétvégeként az ösztöndíjas diákok az intriben maradtunk, és nagyon jól el tudtuk tölteni az időt kártyázással, sakkozással, kosarazással. De volt olyan alkalom is,

amikor a bentlakás igazgatója, Tóth Péter tanár úr, elvitt minket Magyarország nevezetesebb és fontosabb városaiba, településeibe. Így voltunk Egerben, Miskolcon, Szegeden, Tihanyban és az iskola szervezésével Ausztriában, Bécsben, ami talán a legszebb kirándulás volt számomra. Ugyancsak az igazgató úr vitt el bennünket a színházba is. Mikor már tudtuk, merre van, magunk is el tudtunk menni a színelőadásokra. Az őszi vakációban haza tudtam jönni, aztán csak karácsonykor láthattam újra az itthoniakat.

Az osztálytársaim amennyire befogadóak voltak, annyira sajnálták hogy elmegyek, és egy ajándékot is kaptam tőlük, amely szép emlék számomra, bármikor is nézek rá. Ezek röviden az én élményeim. Bár itthon sok mindenből lemaradtam tanulás szempontjából, szerintem megérte az a félév, mert sokat láthattam és tapasztalhattam.

Fazakas Ferenc
X. B

Nagykorúsítás 2007

*„Mikor gyermek valék,
úgy szóltam, mint gyermek,
úgy gondolkodtam, mint gyermek,
úgy értettem, mint gyermek.
Minekutána pedig férfiúvá lettem,
elhagytam a gyermekhez illő dolgokat.”*
(1Kor 13,11)

Pál apostol mondja ezeket a szavakat, bizalmasan, személyesen, tanítói szándékkal, életének 6. évtizedében. Háromszor olyan felnőttként, mint Ti. Arról beszél, hogy az ember úton van, az ember fejlődik: testében, értelmében, gondolkodásában, de hitében és tapasztalatában is. Elindul a rész szerintitől, az alsóbb szintektől, a naivtól, hogy mindent megvizsgáljon, hogy haladjon a komplexebb szintek felé, végcélként tekintve a teljességet és a tökéletességet, a magasabb megértést, magasabb látást, magasabb rálátást. Boldog az az ember, aki eléri a második naivságot, aki olyan lesz, mint egy kisgyermek, aki a keresések és nyugtalanságok után Istenben örömet lel. Hálások lehetünk Pálnak szavaiért, mert példaként a gyermekkortól a felnőttkorig való haladást hozza fel, amit mi itt ma hallhattunk.

Mikor gyermek valék – amikor gyermek voltam.

Visszatekintés arra az állapotra, amely a visszanezés pillanatában a múlté, kedves, volt, és mégis van, mert az élet része, amely által ma azok vagytok, akik lehettek. Áldott gyermekkor! Rész szerinti? A topogó lépések, az első felfedezések kora? Nem haszontalan, nem megvetendő – hanem az a kor, amelyekre talán legtöbbször legnagyobb szeretettel gondolunk. Ez a szülői ház íze, a növekedése, a gyarapodása, a napról napra előrehaladása. E nélkül nincsen kiteljesedés. E nélkül nincsen felnövekedés. A gyermeki beszéd, gyermekded gondolkodás, gyermeki megértés nélkül nem lesz felnőtt beszéd,

gondolkodás, megértés. Gyermekkor nélkül nem lesz felnőtt a felnőtt. Az életnek szükséges része.

Amikor férfiúvá lettem – amikor nagy lettem, amikor felnőtté lettem. Nos, ekkor, elhagytam a gyermekhez illő dolgokat. A gyermeki beszédet, gondolkodást, megértést. Mert hozta magával az új, amibe szükségszerűen belenőttem. Teltek a napok és évek, szinte észrevétlenül meglepett a nagykorúság. Gyermekből felnőtté lettetek s ki tudja megmondani, hogy mikor. Így van ez a hitéletben is.

Emlékezzetek: gyermekkorban tanult, oly sok estén közösen vagy egyedül mondott imára, amelyikben becsukódó szemmel Istennek ajánlottátok a családot. Ma, itt, valami hasonlót teszünk mi veletek:

Isten előtti hálával állunk meg ma.

Mindenekelőtt azért mondunk hálát, hogy életet kaptatok, s ez által részetek lehetett mindabból, ami a gyermekkortól a felnőtté válásig megadatik. Kinek könnyebb, kinek nehezebb. Kinek fájdalmasabb, kinek örömtelibb. De így vagytok Ti. Ezek vagytok Ti. S amit most még talán felnőttként sem értetek, egykoron majd megérthetitek.

Megköszönjük most Istennek, hogy megszülettetek, hogy családot adott nektek, hogy adta megismernetek a szülői szeretetet, a nagyszülői aggodást, a testvéri érzést. Megköszönjük Istennek mindazt, amiben részetek volt, amivel formált, amit megengedett, amit meg nem engedett. Innen a másképpen látás hegycsúcsáról, elmondhatjuk azt, hogy Isten már akkor tenyerén hordozott titeket, amikor Ti még nem tudtatok róla, amikor nem törődtek veletek, amikor nem gondoltatok rá, amikor nem volt fontos nektek.

Köszönet Istennek ezért a megelőlegezett szeretetért, ezért a mennyei bölcs látásért, amellyel Ő már akkor látta benneteket a majdan felnővekvő, nagykorúsodó életet, amikor még senki nem így tekintett rátok, amikor még csak úgy szóltatok, mint gyermek, úgy gondolkodtatok, mint gyermek, s úgy értettetek, mint gyermek.

Köszönet Istennek, hogy adott gondoskodó szülői kart. Köszönet az álmatlan éjszakákért, a gyermekágyért, a síró piciny hangokért, a hasra fordulásért, majd visszafordulás művészetéért – köszönet Istennek azért, hogy megengedte, hogy elkezdjétek birtokba venni a világot.

Szoktátok a helyet, ahova Isten rendelt. Azt a helyet, azt a világot, ahol Isten rábízott egy édesanyára és egy édesapára egy törekeny és magatehetetlen jövőndőt, amelynek mint csirában lévő magnak, fejlődést ígért. Látja ezt Isten, s látja ezt előre egy anya s egy apa. Ezt az érzést majd akkor fogjátok igazán megismerni, amikor ti magatok is szívetek alatt hordozzátok az életet, amikor karotokban ringatjátok a növekvő jövőndőt, amikor éjt-nappallá téve fáradhatatlanul vigyáztok, örködtök, a gyermeki életek felett, amelyek ugyanúgy Istennek tenyerén lesznek, mint ti is voltatok, s ugyanúgy magukban hordozzák majd a jövőndőnek miniatűr tulajdonságát, ahogyan ti is magatokban hordoztátok.

Köszönet Istennek a nevelőkért, az évekért, a türelemért, az emberi szívekért, a megértésekért, a szeretetért, a segítségért. Köszönet az iskolákért, s benne a felnőttekért, akik testvérekként előttek jártak/járnak, hogy titeket egyre előbbre vezessenek. Köszönet minden újabb szóért, amely által alakult a felnőtt szó, minden gondolatért, amely tovább vitt az önálló gondolkodás útján, s minden megértésért, amely az érettebb fontolgatás alapja lett.

És köszönet azért, hogy Ti ezt a napot megértétek.

Ma, itt, a nagykorúsítás szép szokása adja a lehetőséget, hogy hivatalosan bejelentsük azt, amit egységesíteni nem lehet, aminek nincsen mércéje, csak hozzávetőleges időpontja, ami ma van s mégsem ma történik meg: nagykorúak lettetek. Amikor ezt kijelentjük, egyben rá is kell kérdezni: valóban nagykorúak lettetek? Annak érzitek magatokat? Valóban elhagytátok a gyermekhez illő dolgokat? Valóban nem úgy szóltok, mint gyermek, nem úgy gondoltok, mint gyermek, s nem úgy értetek, mint gyermek? Hogy hol a határ? Istennek, a mennyei Atyának oldaláról nézve néha felnőttébb a gyermek, és gyermekebb a felnőtt. Ezt Pál is nagyon jól tudja. Éppen ezért zárom azzal, amit az apostol e gondolat folytatásában mond el.

Gyermekekből felnőtté lett lányok és fiak! Az apostol azt hagyja rátok, ami gyermeki lelkületet kíván: Most azért megmarad a hit, remény és szeretet, e három. Ezek közül pedig legnagyobb a szeretet.

Legyetek Istennek áldott Gyermekei! Ámen.

Bekő István

Szenczi Molnár Albertre emlékezve

Szenczi Molnár Albert (Szenc, 1574. aug. 30. – 1634. jan. 17. Kolozsvár): református lelkipásztor, zsoltárfordító, nyelvtudós, egyházi író, műfordító

Zsoltáréneklő verseny a székelyudvarhelyi református kollégiumban

„Dicsérjétek az Urat!

Dicsérjétek Istent az ő szent helyén; dicsérjétek őt az ő hatalmának boltozatán!

Dicsérjétek őt hősi tetteiért, dicsérjétek őt nagyságának gazdagsága szerint!

Dicsérjétek őt kürt-zengéssel; dicsérjétek őt hárfán és cziterán;

Dicsérjétek őt dobbal és tánczczal, dicsérjétek őt hegedűkkel és fuvolával;

Dicsérjétek őt hangos czimbalommal, dicsérjétek őt harsogó czimbalommal.

Minden lélek dicsérje az Urat! Dicsérjétek az Urat!”

A 150. zsoltár versei nyitották meg azt a zsoltáréneklő versenyt, amelyet a Baczkamadarasi Kis Gergely Református Gimnázium tartott áldozócsütörtökön. A székelyudvarhelyi református iskola ezzel a versennyel kívánt belkörűen tisztelni az Úr Isten tette előtt, aki Szenczi Molnár Albert odaadó munkája által 400 évvel ezelőtt a magyar nép kezébe adta a magyarra lefordított zsoltároskönyvet.

1607-et, a zsoltárkönyv kiadási esztendejét nem érhet meg Bocskai István, a nagy református fejedelem. 2007-ben Székelyudvarhelyen létrejöhetett egyfajta jelképes Bocskai – Szenczi Molnár féle találkozás: a zsoltárkiadása tiszteletére megtartott versenynek a Székelyudvarhely-Belváros Egyházközség Bocskai Háza adott helyet.

A szervezők a házigazdát, Gede Ildikó lelkipásztort kérték fel,

hogy a versenyzők és a hallgatóság előtt mutassa be Szenczi Molnár Albert életútját, amelynek csak egyik állomása a 150 zsoltár fordításának s kiadásának munkája. László Zoltán kollégiumi zenetanár sajátos módon tisztelgett a nagy előd előtt az általa e célra megzenésített zsoltárral.

Előadás és gitármuzsika után következett a várva várt verseny. A szervezők két kategória számára hirdettek megmérettetést: a kollégium általános iskolás diákjainak külön, a középiskolásoknak külön. Az általános iskolás jelentkezők egy kötelező zsoltárból (L. zsoltár – Az erős Isten uraknak Ura) és 5 szabadon választottból készültek. A középiskolai versenyzők követelményszintje magasabb volt: tőlük két kötelező zsoltárt vártak a szervezők (az L. – Az erős Isten uraknak Ura, és a LXVI. zsoltárt – Örvendj egész föld az Istennek), de a szabadon választottak száma ugyancsak 5 volt.

A sorshúzással eldöntött versenyrend után felcsendülhetett az első énekhang, majd sorban a többi. Lehetett remegő hang vagy mutáló fiúhang, izgatottságtól el-elcsukló ének vagy tökéletes hangzás: a mintegy másfél órán keresztül tartó verseny minden szereplőjét a hallgatóság tapsa követte.

Az énekek után a zsűri (Deák Szidónia énektanár, László Zoltán zenetanár, Bekő István lelkipásztor) munkához látott. Eddig figyelmesen pontoztak, most azonban a pontozást összegezték, és a versenyzők között rangsort állítottak fel. Míg a zsűri a munkáját végezte, azalatt a közönség ismerős zsoltárokat énekelt. Hamarosan megszületett az eredmény! A megérdemelt tapson és dicsérő szavakon túl a boldog győztesek átvehették a díjakkal járó könyvjutalmat.

Az alábbiakban hadd következzen a győztesek felsorolása!

Általános iskolai csoport:

- I. díj: Vitályos-Bartalis Réka (VI. osztály)
- II. díj: Béla Erika (VI. osztály)
- III. díj: Antal Eszter (V. osztály)

Középiskolai csoport:

I. díj: Andrási Hanna (X. osztály)

II. díj: Gergely Zsófia (X. osztály) és Feleki Izabella (XI. osztály)

III. díj: Prázsmári Krisztina (IX. osztály)

Szervezők és résztvevők egyaránt úgy érezték, hogy Jézus mennybe-
menetelének napját nem is lehetett volna találóbban megszentelni,
mint e zsoltárekklő verseny által.

Bekő István

Baczkamadarasi Kis Gergely (1737–1787) emlékére

Székelyudvarhely legrégebbi emlékoszlópa a Református Kollégium udvarán található. A hálás tanulóifjúság állíttatta a kollégium második alapítójának, Baczkamadarasi Kis Gergelynek a tiszteletére 1843-ban, a Szózat megzenésítésének évében.

A kiegyezés esztendejében, 1867-ben, a kollégiumi ifjúság új sírkövet emel a helyi református temetőkertben, ezzel tisztelegve a nyolcvan évvel azelőtt elhunyt rektorprofesszor emléke előtt.

Az 1768–1787 évek közötti 19 évi áldásos munkájából említésre méltó:

- A Református Kollégium belső szervezésének és tanmenetrendszerének megformálása.

- A szegény sorsú tanulók segítségére 1770-ben beindította az ún. *expoziációt*, a tanulók közös étkezési rendszerét. A hét tanulóiból álló „expo” a 2-3 szolgáldeák szolgáltatáiért (ételbehozás, vízhor-dás) azoknak élelemmel való ellátását és közvetve taníttatását biztosította.

- 1770–1772 között fel-építtette a 45 szobát ma-gába foglaló kollégiumot, az akkori piactér legpom-pásabb, barokk stílusú épületét;

- Székelyudvarhely Fő-terének arculatát 1781 óta újraformálta a református templom által. A templom

tetőzetén zöld cserepekből kirakott „K.G. 1781” felirat ma is tisztelgő emlékének.

– A református egyház közfőjegyzői (generális nótárius) címmel tisztelte meg.

– A zsinat megbízásából készítette el a hosszú ideig nélkülözhetetlen szabály- és vallásszertartási útmutatót, az Ágendát, azaz „az egyházi szolgálatbeli okos istentisztelet módját”.

Székelyudvarhely e neves személyisége előtt tisztelgett 2007. május 9-én a Baczkamadarasi Kis Gergely Református Gimnázium, megemlékezve a templom- és iskolaépítő születésének 270. és halálának 220. évfordulójáról.

Popa János
tanár

Az emlékoszlop üzenete

Székelyudvarhelyen a református kollégium négyzet alakú belső udvarának közepén emelkedik a város legrégebbi emlékoszlopa. Az obeliszk talapzatán, időpróbálta öntvénytáblán egy felirat: „B.MADARASI KIS GERGELYNEK AZ IFJÚSÁG MDCCCXLIIF”. Leginkább táviratra emlékeztet e szűkszavúság, amely a történelmi múltból mintegy rejtjelezett üzenetként adja hírül az oszlop létrejöttét felfedő kinek-ki-mikor hármasságát.

A mai kollégium számára azonban több ez az oszlop a múlt egy kövénél, az emlékek egy darabkájánál. Túl azon a keletkezéstörténeti tényen, hogy 1843-ban, az akkori ifjúság egy többmázsás emlékeztetést állíttatott a székelyudvarhelyi református egyház és kollégium egykori lelkész-rektorának, van ennek az egyszerű feliratnak egy mélysége és üzenete, amely hatalmába kerít.

1843-ban, a Szózat megzenésítésének esztendejében Baczkamadarasi Kis Gergely már a múlté. Szeretett iskolájából, amelyért „életét adta”, 1787-ben tért haza Teremtőjéhez. Közben eltelt 56 esztendő. Két nemzedék ideje. Azok, akik még ismerték, már nagyrészt összegyűjtettek a mennyei kollégiumba. Új generációk születtek, és népesítették be a Kis Gergely által építtetett scholát. Székely falvak ifjai, az egykori diákok dédunokái ők, akik a falak között élve, járva, tanulva hálásan gondolhattak az ÚR szolgájára, akinek köszönhetően iskolájuk lehetett. Kis Gergely székelyudvarhelyi lelkésszé és rektorsága annyira mély nyomot hagyott a város és környék reformátusságában, hogy emléke fél évszázad múltán is elevenen él, tisztelete mitsem lankad.

Amikor 1843-ban a Kis Gergely emlékére emelt oszlop elkészül, nem írnak semmilyen Gergely-féle évfordulót. Egy csonka ünnep. A kövek beszélnek, az emlékoszlop árulkodik, hogy nem az évfordulón volt a hangsúly, hanem azon, hogy ismeretlenül is kifejezzék hálájukat mindannyiuk lelkész-igazgatója előtt. Ezt pedig nem csak akkor lehet megtenni, amikor valamilyen fényes nap vagy kerek dátum elközelít. Alkalmas erre bármely idő. Az atyját és anyját sem csak évfordulókon tiszteletli az ember!

A csonka évfordulónál is többet üzen az IFJÚSÁG szava mögé inkognitóba öltözött ifjú sereg, aki ezt az emléket és tiszteletet kőbe örökíttette. Ebben az egy szóban mindnyájan benne vannak. Egy sokarcú szó, amely jellemezhető. Nemcsak fiatalos, és múltat tisztelő, nemcsak tervező, hanem kezdeményező, energiáját és ötleteit értelmesen felhasználó, amolyan felelősségtudattal bíró felnőtt ifjúság. Sokan közülük a pár év múlva fellángoló szabadságharcban életüket adják a hazáért, s emléküket csak templomkertek emlékoszlopa őrzi. Milyen varázslatos, rövid és sokatmondó: AZ IFJÚSÁG. Mennyi tervezés! Mennyi fáradozás! Mekkora áldozat! IFJÚSÁG! Kik lehettek tanácsadód? Kikre hallgattál? Honnan volt benned e nagyszerűség és egyszerűség, e tisztelet és áldozatra készség?

Bizony, üzen ez az oszlop a jelen és jövő ifjúságának.

Bekő István

Szolidarizáló csendes tüntetés

a nagyváradai Lorántffy Zsuzsanna Református Gimnázium sportpályájáért

A nagyváradai Lorántffy Zsuzsanna Református Gimnázium sportpályájáért szolidarizáló tüntetést tartottak ma, 2007. május 31-én 11 órakor az Erdélyi Református Egyházkerület kollégiumaiban.

Székelyudvarhelyen az ókollégium udvarán lévő harang 24-szer szólalt meg, jelezve, hogy elérkezett a restitúció utolsó órája. Az egyházkerület 6 kollégiuma és Tanügyi Osztálya közös nyilatkozatot adott ki ez alkalomból, kinyilvánítva tiltakozását a visszaszolgáltatások körül kialakult huzavonával. A mintegy 250 kollégista diák közös zsoltáréneklése, Ige hallgatása és imája istentiszteletté alakította a csendes alkalmat, hűen ábrázolva azt a hitet, hogy Istennek erdélyi református népe az Úrra tekint, mert tőle jön a megtartás.

„Non est volentis, neque currentis sed miserentis Dei.”
(elhangzott a székelőudvarhelyi kollégium csendes tüntetésén)

„Annakokáért tehát nem azé, aki akarja, sem nem azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené” – ezzel a páli idézettel zárja I. Rákóczi György erdélyi fejedelem 1637-ben azt a parainézist, amelyet fiának, II. Rákóczi Györgynek írt. Az idézett bibliai vers (Róm 9,16) annak a fejedelemnek jelmondata, akinek feleségéről a nagyváradi egyházi iskolát Lorántffy Zsuzsanna Református Kollégiumnak nevezték el.

E vallomás után Pál apostol arról a megkeményítésről beszél, amelyet az ÚR Isten a fáraón véghezvitt. Ismerős előttünk az egyiptomi szabadulás története: a fáraó csak a 10. csapás után engedte szabadon Istennek népét, sőt még ezt követően is nyomába eredt, hogy megleckéztesse. A történet vége: a nép szabadulása Isten keze által. Ezzel párhuzamosan bekövetkezett a csökönyös fáraónak és seregének pusztulása. Pál apostol a földi hatalom e megkeményedését Isten szabadítóterve részének tekinti. A sorozatos *visszalépés*, az *engedem-nem engedem*, az *adom-nem adom* gyermekes játéka azt mutatja meg, ahogyan a hatalom a hatalmával visszaél, miközben magát élet-halál urának tekinti. Isten népének mégsem szabad elfelednie, hogy a hatalmat gyakoroló is lehet eszköz a Történelem Ura, a Szabadító Isten kezében. Isten megengedi a földi hatalom e játszmáját, hogy megmutassa felette a hatalmát. Éppen ezért, Isten népének ügyét ma is maga az ÚR képviseli.

A történelem furcsasága, hogy Lorántffy Zsuzsanna mai gyermekeinek, a nagyváradi református kollégium diákjainak életében és helyzetében 2007-ben összetalálkozik a „fáraó macskajátéka” és I. Rákóczi György fejedelem jelmondata. Hittel valljuk, hogy egyszer biztos véget ér a nagyváradi egyházi iskola sportpályájának visszaszolgáltatása körüli *adom-mégsem* láncolat! Az egyiptomi fáraó nem vette komolyan, hogy az imádkozni akaró nép mögött a mennyei igazságszolgáltatás áll, aki képes véget vetni a földi hatalmak cselezésének.

A jelen történései közepette Pál apostollal együtt kérdezzük: „Mit mondjunk tehát minderre?”

Amikor a *lorántffysokkal* együtt érezve, erdélyszerte összegyűltünk református kollégiumainkban, szemeinket a hegyekre emeljük (Zsolt 121), kezeinket imára kulcsoljuk, és az ÚR nevét hívjuk segítségül. Egyfelől hálát adunk mindazért, amiben az ÚR mindeddig megsegített, másfelől Istenben bízó vallomásként, jövőbe tekintő hittel ismétljük a fejedelmi család bibliás jelmondatát: „Annakokáért tehát nem azé, aki akarja, sem nem azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené”.

Bekő István

A Magyar Református Gimnáziumok

XII. Találkozója

Técső 2007. júl. 4–8

Ez év júliusában 12-ik alkalommal került sor a Kárpát medence református középiskoláinak találkozójára.

A találkozón 38 református középiskola mintegy 60 tanára, és közel 150 diákja találkozott. Iskolánkat két tanár Popa E. János, Fülöp Gábor és két diák képviselte. E találkozók, amelyeket 1995 óta rendszeresen megszerveznek, nagyszerű alkalmat biztosítanak közös gondjaink és feladataink megismerésére, valamint a lelki és hitbeli életünk erősödésére.

Isten iránti hálával mondunk köszönetet a találkozót megszervező házigazdának, a Técsői Református Líceumnak, a találkozót támogató Técsői Református Egyházközségnek, valamint Ambrus Pál igazgatónak, a tantestületnek és mindazoknak, akik hozzájárultak e gazdag és tartalmas program megszervezéséhez.

A találkozó nagyszerűen betöltötte hivatását: a szakmai megbeszélések, a diákműsorok, vetítéssel összekötött előadások megerősítették mindannyiunkat abban, hogy a különböző országokban élő református iskolák azonos hitbeli, missziói és küldetéstudattal tesznek eleget a jelenkor kihívásának, illetve feladatának.

A találkozó első napján került sor a Református Középiskolák Igazgatói Kollégiumának ülésére, amely a közös feladatokat a jövőre vonatkozóan a következők szerint határozta meg:

1. a budapesti protestáns szakkollégium fejlesztése;
2. a kollégium diákjainak hozzájárulása a bentlakási kiadásokhoz;
3. különböző jogszabályok változása, illetve hatása a tanárok és pedagógusok munkájára;
4. a Kaposvári Lorántffy Zsuzsanna Református Általános Iskola és Gimnázium meghívásának elfogadása a következő találkozóra, amelyre 2008. júliusában kerül sor Kaposváron.

A találkozó hitbeli és szellemi elkötelezettségét híven fejezi ki a

Técsői Református Líceum jelmondata: „Útjaidat Uram ismerted meg velem.” Zsolt 25,4. Ebben a keresztyén szellemiségben a Técsői Református Líceum feladatának látja a keresztyén hitre nevelést, a nemzeti értékek megismerését, és a minőségi oktatás korszerű megszervezését.

A református líceum épületének alapkövét 1993. május 2-án helyezték el, az épületet 1999. augusztus 28-án adták át és 2000 őszétől működik, mint önálló református intézmény. A líceumban a diákok három évfolyamon hat osztályban tanulnak. A diákok, akik távolabbi vidékről érkeznek, jól működő kollégiumban kapnak szállást. E kollégium szíves vendéglátását élvezték mi magunk is, melyért ismételten köszönetet mondunk.

A líceum diákjai első évtől humán-, vagy reáltagozaton szakosodhatnak tetszésük szerint. Az iskola hangsúlyozott figyelmet fordít az ukrán és az idegen nyelv oktatására, valamint bibliaismeret, egyháztörténet, keresztyén erkölcsstan, ének és informatikai oktatásra, az utóbbi képzés keretében ECDL bizonyítvány megszerzésére nyílik lehetőség a diákok számára. Továbbá az iskola lehetővé teszi, hogy a harmadik évfolyamon gépkocsivezetői tanfolyamon vehessenek részt a diákok, és jogosítványt szerezhessenek. A szellemi munka mellett közkedveltek a különböző sportszakkörök és kulturális rendezvények.

Örömmel állapítottuk meg, hogy az iskola életét Isten áldása kíséri, amely áldássá és megtartó erővé válik a helytállásban a diákság és tanárok életében.

A város nevét a hagyomány szerint arról kapta, hogy a honfoglalás idején a magyarok „teccő” helyen alapítottak települést. A település annyira gyorsan fejlődött, hogy már 1329-ben Károly Róberttől korona városi rangot kapott.

Ez a kiváltság azt jelentette, hogy csak a királyi kincstárnak voltak kötelesek adózni.

Trianon után a Tisza jobb partján fekvő Técsőt Csehszlovákiához csatolták, majd 1945-től a Szovjetunióhoz, majd a Szovjetunió felbomlása után Ukrajna területéhez tartozik. Ma járási központ. Lakossága 12900 fő, magyar 3000. Técsőn élt Hollósy Simon (1857–1918) festő, a nagybányai festőiskola meghatározó egyénisége, a

XIX. századi naturalizmus és realizmus egyik legkiválóbb magyar képviselője, Hollósy Simon 1904–1918 között Técsőn művésztelepet hozott létre. Meglátogattuk egykori lakóházát, amelyen emléktábla áll. Az ő nevét viseli a helyi magyar középiskola.

A református gyülekezet életével ismerkedhettünk meg, amely a helybéli magyarság hitbeli és nemzetiségi értékeinek védelmezője – a técsői református egyház híveinek száma 1800 – római katolikus kb. 850, a többi görög katolikus és pravoszláv végvára a Felső-Tisza-vidék református magyarságának. A reformáció korán eljutott a vidékre már 1555-ben mind az öt koronaváros templomában – Técső, Máramarossziget, Hosszúmező, Visk, Huszt – református prédikátorok vannak a gyülekezetekben.

A találkozó nyitó és záró istentiszteletein tapasztalhattuk, hogy a hívek hűsége, evangéliumi hite, magyarságához való ragaszkodása élő és megtartó erő a történelem válságos korszakaival szemben. A református gyülekezet – egyházi hagyományainkhoz méltóan – a református líceum működéséhez anyagiakkal is hozzájárul, és állandó támogatást nyújt a város szociális intézményeinek: kórházaknak, árvaházaknak és a szórványban élők gondjainak felkarolását is vállalja.

A református templom a XIII. században, a tatárjárás után épült, több alkalommal bővítik, mennyezetét 200 festett kazetta díszíti. Motívumai egyediek, ornamentális és figurális ábrázolásokat tartalmaznak.

A találkozó rendezvényei nagyszerűen szemléltették a szervezettséget: a történelmi emlékhelyek kiválasztását, és megtekintését. Három autóbusszal jártuk be a környék történelmi nevezetességeit: a munkácsi várat, a Vereckei-hágót, továbbá városnézés Técsőn és Beregszászon.

Tanárok és diákok lerótták kegyeletüket az 1944-ben elhurcolt kárpátaljai magyar férfiak lágerének helyén, a szolvai emlékműnél. 1944-ben Szolván több mint negyvenezer férfit hurcoltak el a szovjetek. Az emlékparkot 11ezer magyar áldozat emlékére emelték.

A találkozót színessé tette Dr. Kálmán Attila pápai református kollégiumigazgató vetítéssel összekötött előadása a nemzeti, törté-

nelmi és kulturális értékeinkről. A Gondviselés megtartó hatalmában bízva hallgattuk a diákok reményt és bizalmat keltő ünnepi műsorát.

A Kolozsvári Református Egyházkerület részéről Kató Levente tanügyi előadó tanácsos számolt be a kolozsvári református pedagógiai intézet működéséről, és oktatási, módszertani kérdéseiről és feladatairól.

Iskolánk diákküldöttségében Andrási Hanna és Gergely Zsófia X. B osztályos tanulók vettek részt, akik erre az alkalomra ünnepi műsorral készültek.

Isten megtartó gondviselésének adunk hálát e nagyszerű találkozóért, amely hitbeli és kulturális együvé tartozásunk valóságának nagyszerű alkalma volt.

*Fülöp Gábor
lelkipásztor*

Látogatás Hódmezővásárhelyen

Iskolánk tanárait Nagy-Baló Csaba, a hódmezővásárhelyi Bethlen Gábor Református Gimnázium tanára meghívta egy tiszántúli kirándulásra. A meghívást szeretettel elfogadtuk, és július hónap folyamán 19-en elutaztunk Hódmezővásárhelyre.

Ady Endre Hódmezővásárhelyt „paraszt Párizs”-nak nevezte, a város kulturális szerepe miatt. Ma sem nevezné másként. Vásárhely és környéke, az egykor végtelen határú mezőváros, nemcsak a múltban, de a jelenben is nevezetes kulturális intézményeiről.

Kirándulásunk első napja egy sétával kezdődött, a Református Kollégium bentlakásától, a Bethlen Gábor Református Kollégium felé. Útközben megnéztük a református ótemplomot, melynek tornya 1714-ben, fiókos dongaboltozatú hajója 1720–1724 között épült, tudtuk meg Nagy-Baló Csabától, kísérőnktől. Az 1772 óta működő református iskola 1896-ban emelt épületében meglátogattuk a város neves szülötteinek panteonját. Ezután az iskola könyvtárában megcsodálhattuk az iskola könyvkincseit, köztük néhány unikumot, elsősorban a protestantizmus és a reneszánsz különböző áramlataihoz tartozó művek korabeli kiadásait.

A könyvtár két legrégebbi magyar nyelvű műve Bornemissza Péter prédikáció-gyűjteményének második kötete 1574-ből, és Fél-egyházi Tamás kötete 1583-ból. Kezünkbe vehettük és forgathattuk Szenczi Molnár Albert zsoltárfordító saját Bibliáját 1544-ből, melyben egyetlen magyar nyelvű bejegyzés is van „Bizonytalan helyeken budosunc”.

Következő nap meglátogattuk az Emlékpontot, mely sokunk számára végig tájékozódási pont volt. Az Emlékpont egy különleges kiállításnak helyet adó épület. Elsőként Magyarországon, e kiállítás egy város történetén keresztül mutatja be, hogy mit jelentett az itt élők számára az 1945-től 1990-ig tartó szocialista korszak. A három évszázad építészeti jegyeit magán viselő épületben létrehozott kiállítás egyben város- és korszaktörténeti is.

Természetesen nem hagyhattuk ki a városi Strand Termál- és Gyógyfürdő Sportuszodát sem, ahol mindennapos vendégek voltunk. Jól fogott a lubickolás a 42 fokos hőségben.

Hódmezővásárhelyt a 19. században az alföldi fazekasság fellegrárának tartották, ennek bizonyítéka a Belvárosi Fazekasház. Ambros Sándor fazekasmester 1989-ben alakította ki saját műhelyét, és azóta önálló vállalkozóként dolgozik. Látogatásunk alkalmával bemutató korongozást tartott és megismerkedhettünk a hódmezővásárhelyi fazekasság történetével.

Harmadik nap meglátogattuk az európai jelentőségű, az UNESCO listán szereplő kardoskúti természetvédelmi területet. Ez az egyik legjelentősebb madárvonulási állomás Magyarországon, noha a rekkenő hőségben alig láttunk egy-egy példányt, de a végeláthatatlan pusztaság láttán elismertük Petőfi költő nagyságát, akit ez a kopár vidék is csodálatos versek megírására ihletett. Hát még ha a Kárpátokat csodálhatta volna!

Ugyanitt meglátogattunk egy Körös-Maros Nemzeti Park Igazgatósága által fenntartott szürkemarha-gulyát, amelyet szemmel láthatóan nem zavart a rekkenő hőség.

Természetesen nem hagyhattuk ki az aranyági ménest, ahol meghallgattuk a Furioso-North Star lófajta kitenyésztésének történetét, hajlandóság szerint kipróbáltuk a lovaglást, ami néhányunk szerint „köpülés”-nek is beillett. A tikkasztó szomjúságot Sóshalom egyik

vendéglátó egységében, egy borkóstoló alkalmával olthattuk. Megkóstoltuk a kellemes, gyümölcsízű homoki borokat, a Cabernet-et, a Kékfrankost, a Kövidinkát, az Olaszrizlinget és mindannyiunk kedvencét, az Ó-Olaszrizlinget. Ezután éhségünket is csillapítottuk egy alföldi gulyással, ami „Lidi néni gulyása” névre hallgatott, névadóját személyesen is sikerült megismerni, ugyanis ő volt a szakácsnő. A mai napig emlegetjük a gulyást déltájban, a tanáriban... Desszertként fagyasztott madártejet és „fenéken sült” lepényt ettünk. Vidám hangulatban telt a hazafele vezető út.

Vendéglátóink gondoskodtak az esti programokról is, és mindnyájan kellemes napokat töltöttünk az Alföldön.

Szeretettel várjuk városunkba hódmezővásárhelyi kollegáinkat, és reméljük ugyanilyen élményekkel gazdagodva térnek vissza városukba, iskolájukba.

Pál Júlia

Tanév
az
adatok
tükrében

A Baczkamadarasi Kis Gergely Református Kollégium alkalmazottai

Igazgató: Tókécs Zsolt, fizika

Aligazgató: Popa János, történelem

Lelkipásztor: Bekő István Márton, református teológia

Tanárok:

Borbáth-Szőcs Nóra, angol nyelv

Bordás Zsuzsanna, pszichológus

Cseke-Árkosi Károly, fizika

Deák Szidónia, zene

Dénes Andrea, német nyelv

Dénes Henriette, biológia

Fekete Adrienne Sarolta, magyar nyelv és irodalom

Fülöp Dalma, református vallás

Fülöp Gábor, bibliaismeret, egyháztörténet

Geréb Péter, matematika

Győri Izabella, technológia

Kacsó Péter, földrajz

Kálmán-Ungvár Kinga, logika, közgazdaság, filozófia

Kelemen Emília, román nyelv és irodalom

Kelemen Mária, tanítónő

Kerekes Erzsébet, testnevelés

Laczkó Imola, kémia

László Zoltán, zene

Lőrincz Mária, román nyelv és irodalom

Major Hajnal, képzőművészet

Nagy Adél, unitárius vallás

Nagy Hajnal Otília, római-katolikus vallás

Pál Júlia, angol nyelv

Péter Attila, történelem

Sándor Judit, magyar nyelv és irodalom

Sata Zenóbia, tanítónő

Szabó Sarolta, német nyelv

Szalay Zsuzsa, pszichológia
Szász-Tikosi Zoltán, matematika
Szikszai Réka, tanítónő
Tuzson Zoltán, matematika
Vass Imre, testnevelés

Alkalmazottak:

Balázs Emese, konyhai alkalmazott
Both Emese Gizella, nevelő
Buxa Ildikó, tisztviselő
Demeter Judit, könyvelő
Demeter Rozália, konyhai alkalmazott
Dénes Erzsébet, mosónő
Elek József, raktáros
Farkas Erzsébet, ágyneműs
Gál Mózes, gondnok
Gáspár Lujza, nevelő
Gergely Éva, takarító
Gidó Ákos, munkás
Horvát Hajnal Gyöngyi, konyhai alkalmazott
Kerekes Csilla, pénztárnok
László Vilma, takarító
Lázár Dezső, munkás
Lőrincz Edit, informatikus-rendszergazda
Máthé Ibolya, konyhai alkalmazott
Molnár Anna, takarító
Pál Mária Magdolna, takarító
Papp Csilla, tisztviselő
Péter Dénes, kapus
Sándor Klára, segédkönyvelő
Székely Julianna, takarító
Talált Ilonka, konyhai alkalmazott
Vajda Katalin, takarító
Vass Ildikó, titkárnő
Vass-Tifán Mária, konyhai alkalmazott

Osztálynévsorok

I. osztály

Tanítónő: Szikszai Réka

Létszám: 25

Tanulók:

Balázs Csongor

Bálint Zsolt

Boér Andráska

Bokor Mariann

Boros Botond

Buzogány Barna

Debreczi Hajnal

Debreczi Tünde

Demény Kinga Emőke

Farkas Noémi

Horváth Zalán

Jakab Dániel

Kacsó Péter

Kiss Zsigmond Csaba

Koncz Réka

László Zsolt

Lukács Bálint

Molnár Imre Csaba

Ozsváth László Hunor

Paraschiv Ștefania

Simó Ágnes Árvácska

Simó Dávid

Somodi Tamás Csaba

Vaida Julia

Vass Szabolcs

V. osztály
Osztályfőnök: Vass Imre
Létszám: 30
Tanulók:
Antal Eszter
Balog Beáta
Bálint Zsolt
Benedek Attila
Gál Mariann
Geréb Koppány
Hadnagy Sándor
Kassay Gyula Hunor
Karácsony Timea Klaudia
Kálmán Zsuzsánna
Kolumbán-Balázs Zsolt
Kovács Timea
Kovács Norbert
László Botond Barna
László Nándor
Lőrincz Orsolya Andrea
Molnár Tamás
Nagy Enikő
Nagy Zsolt
Paraschiv Florin Daniel
Pap Enikő
Pálffy Ágnes
Péter Krisztina
Péter Zalán
Sándor Előd Botond
Simény Zsolt
Simó Krisztina
Szabó Bella
Thamó Melinda
Tófalvi Magdolna

IX. A osztály
Osztályfőnök: Dénes Henriette
Létszám: 31
Tanulók:
Benczédi Dénes Zalán
Bíró Adél
Bíró József
Both Róbert
Czika Szilárd (elment)
Deák Attila
Fancsali Barna
Fancsali Előd
Farkas Antal András
Fülöp Barna
Györfi Csaba
László Arnold
Máthé Kinga Bernadett
Mihály Levente
Moldován Szabolcs
Mózes Emőke
Nagy Dávid
Pál Kinga Orsolya
Pál Róbert
Pásztor István
Péter Attila
Szakács Csilla
Szatmári Csaba
Székely Erika Klementina
Szélyes Levente
Tamás Janett
Téglás Hedviga
Tódor Attila
Tornai Izabella Erzsébet
Vass Annamária
Zakor Emőke

IX. B osztály
Osztályfőnök: Lőrincz Mária
Létszám: 29
Tanulók:
Antal Géza
Barabás Noémi
Baroti Szerénke
Biró Andrea
Császár Tünde Emese
Cseke Andrea
Csont Krisztina
Demeter Előd
Dénes Artúr
Duka-Ferencz Kincső
Ferenczi Boróka
Kádár Krisztina
Kakasy Szidónia
Kosztin Tamás
Kovács Timea
Madaras Mihály Attila
Mihály Szilárd (elment)
Moisa Júlia
Nagy Noémi
Pálfi Andrea
Pap Szidónia
Prázsmári Krisztina
Sebők Éva
Simó Tamás
Simon Orsolya
Szabó Emese
Szombati Erzsébet
Varga Zsuzsánna
Vinczellér Zsuzsánna

X. A osztály
Osztályfőnök: Cseke Károly
Létszám: 32
Tanulók:
Antal Melinda
Bakó Lajos Tamás
Berze György
Bordi László Lehel
Fazakas Botond
Forró István (jött 2007. szeptemberében)
Hegy Árpád
Kálmán György László
Kerestély Hunor
Kovács Emőke
Kovács Zsuzsánna Réka
László Loránd
Liszkovics Kata
Makai Szende
Mihályi Renáta
Miklós Imre
Mircse Tünde Emőke
Nagy Hajnal
Nagy Timea Viola
Papp Tünde
Pál Robert
Sándor Kinga
Sándor Timea
Streza Andrea
Szász István Attila
Szélyes Enikő
Szigyártó Réka
Szigyártó Szilvia Erzsébet
Szócs Barna
Szóts Levente
Tamás Nagy Emőke
Waum Konrád Hunor

X. B osztály
Osztályfőnök: Borbáth-Szócs Nóra
Létszám: 28
Tanulók:
Andrási Hanna
Árus Delinke Boglárka
Bálint Géza
Bálint György Szabolcs
Biás Izabella
Fazakas Ferenc Hunor
Fazakas László
Fülöp Ildikó Gabriella
Fülöp Szende
Gellérd Sándor
Gergely Zsófia
Györfi Gyöngyike
Jakab Timea
Joó Emőke
Kovács András Péter
Kristály László Zsolt
László Előd Emil (elment 2007. szeptemberétől)
Lukács Tünde
Mester Éva
Nagy Ágnes
Orbán Biborka
Orbán Levente
Pál István
Péter Emőke
Pintea-Sándor Hanga
Szász Előd Zoltán
Tarcsafalvi Beáta
Zsombori Katalin

XI. A osztály

Osztályfőnök: Kacsó Péter

Létszám: 30

Tanulók:

Ambrus Emőke

Balázs-Gudor Katalin (kimaradt 2006 végén)

Bán Ildikó Csilla

Barabás Gergely Csaba

Bencze Béla

Berki Attila

Botorok Attila

Fancsali Csaba

Fülöp Attila József

Fülöp Sándor

Gál Előd

Izsák Szilárd

Kóbori Lehel

Koffer Tamás

Kosza Hunor

Kovács Hajnal

László Ildikó

Lőrincz Csaba

Lukács Adél

Mag Ildikó

Magyari Gizella

Mihály Zoltán

Molnár Loránt

Pál András

Pál Enikő

Straub Klausz Dániel

Szász-Bálint Attila

Szente Barna

Tamás Timea

Tófalvi Zsolt

XI. B osztály
Osztályfőnök: Szabó Sarolta
Létszám: 30
Tanulók:
Bartha-Simon Zsombor
Bálint Botond
Bálint István
Bokor Mária Magdolna (kimaradt 2007 tavaszán)
Botos Kinga Berta
Burszán Andrea Szilvia
Egyed Tünde
Elekes Renáta
Fazakas Orsolya
Feleki Izabella
Fülöp Sándor
Gazner Andrea
Gidó Emese
György Emőke
Hegyi Timea
Kelemen Zsuzsánna
Kirmaier Gábor
Kovács Katalin
Majlát Gyöngyi
Pajzs Anna
Parajdi Zita
Pál Alpár
Pál Zsuzsánna
Pálfi Imola
Rus Adrienn Tímea
Szabó Attila
Szélyes Ildikó
Tompos Erika Emőke
Tornai Gyöngyi
Vaszi Éva

XII. A osztály
Osztályfőnök: Laczkó Imola
Létszám: 29
Tanulók:
Árgyó András Botond
Bálint Zoltán
Bözödi Timea
Csata Andrea
Csiki Dalma
Csomor Renáta
Elekes Csaba
Focsa Gabriella Csilla
Káló Annamária
Kocsis Timea
Lőrincz Etelka
Marosi Melánia (elment 2007 elején)
Márton Melánia
Mátéffy Edit
Mátyus András
Molnár Zsuzsánna Kincső
Parajdi Rita
Pál Melánia
Páll Anna Mária
Ráduly Ildikó
Rózsa Sarolta
Séra Mónika
Simó Emőke
Szabó Zsolt
Szélyes Csaba
Szócs Mónika
Tófalvi Enikő
Ürögdi Lóránt
Vass Orsolya

XII. B

Osztályfőnök: Popa János

Létszám: 31

Tanulók:

Antal Levente

Bakk Loránd

Bakos Zsuzsánna

Balázsi Zsuzsánna

Bencze Szidónia

Barabás Balázs

Baritz Kinga

Boros Eszter

Csapó Izabella

Dakó Beáta

Fábián Kinga

Gál Levente

Golicza Réka

Kelemen Monika

Kovács László

Kuron Gyöngyike

Molnár Levente

Nagy Domokos Barna

Nagy Emese

Orbán Linda Brigitta

Pálfi Timea (elment 2007 elején)

Pál Éva

Pap Katalin

Rațiu Leontina

Simu Monica

Szabó Attila

Szabó Enikő

Szakács Péter

Toth István

Vadász Zoltán

Virginás Beata

A 2006–2007-es tanév legeredményesebb tanulói az elért tanulmányi eredmények alapján

V. osztály

1. Antal Eszter
2. Tófalvi Magdolna
3. Lörincz Orsolya Andrea

VI. osztály

1. Vágási Réka
2. Ülkei Beáta
3. Ülkei Tímea

IX. A osztály

1. Fülöp Barna
2. Székely Erika
3. Moldován Szabolcs

IX. B osztály

1. Madaras Mihály
2. Vinczellér Zsuzsánna
3. Pálfi Andrea

X. A osztály

1. Bordi László Lehel
2. Szócs Barna
3. Waum Konrád

X. B osztály

1. Kristály László
2. Lukács Tünde
3. Zsombori Katalin

XI. A osztály

1. Berki Attila
2. László Ildikó
3. Tamás Tímea

XI. B osztály

1. Pajzs Anna
2. Kelemen Zsuzsánna
3. Botos Kinga

XII. A osztály

1. Csata Andrea
2. Csomor Renáta
3. Séra Mónika

XII. B osztály

1. Balázsi Zsuzsa
2. Virginás Beáta
3. Nagy Emese

A 2006–2007-es tanév végén kiosztott rendkívüli díjak nyertesei

Mustármag díj – Mátyus András, XII. A

Kis Gergely díj – Csata Andrea, XII. A

Farkas András díj – Árgyó Botond, XII. A

Ravasz László díj – Vadász Zoltán, XII. B

Tanári díj – Fülöp Barna, IX. A

Kollégium díj – IX. B osztály

Csemete díj – Vágási Réka, VI. osztály

A Belvárosi Református Egyházközség különdíja –
Nagy Emese, XII. B

A 2007–2008-as tanévre felvételt nyertek névsora

I. A osztály

Tanító: Sata Zenóbia

Létszám: 26

Tanulók:

Ágoston Gyopárka

Balázs Csongor

Bodó Henrietta Mária

Csíki Réka

Gergely Beáta

Gudor Hunor

Kerestély Attila Henrich

Kerestély Enikő Beatrix

Kovács Kristóf

Kövecsi Tamás

Lőrincz Renáta

Mátyás Krisztina

Mezei Hunor

Mihály Dávid

Nagy Barbara Klaudia

Pap László

Papp Zoltán

Pelok Balázs István

Péter Adrienn

Péter Anita

Sándor Andrea

Ștefan Elena Magdalena

Szász Szilárd

Szikszai Zsuzsánna

Tókos István

Varga Eszter

I. B osztály
Tanító: Kelemen Mária
Létszám: 25
Tanulók:
Balázs László
Bálint Norbert László
Barabás Anna
Birtalan Katalin Noémi
Bordás Péter
Dan Bernadett
Dáné Andrea Timea
Dul Vanda
Florea Claudia
Gudor Szilárd
Gudor Timea
Hegyi Mátyás
Jakab Zsanett
Kovács Dániel
László Timea
Lázár István Roland
Lőrincz Anita
Major Henrietta
Máté Linda
Nagy Dóra
Pál Szabolcs
Sándor Harmat Richárd István
Solyom Gabriella
Szócs Máté
Tamás István

V. osztály

Osztályfőnök: Szász-Tikosi Zoltán

Létszám: 30

Tanulók:

Ágoston István

Benczédi Barna

Benczédi Zsófia

Bokor Beáta

Boros Avarka

Botorok Beáta

Buzogány Zsuzsánna

Gál Réka

Gáspár Tibor

Géger Gyopár

Hodgyai Norbert

Jakab Norbert

Kiss-Ferenczi Sára

Kovács Attila

Kovács Réka

Kozák Attila Róbert

Lázár Anita

Lőrincz Roland Zsolt

Moisa Valentin

Nagy Izabella

Pap Bencze Ábel

Pál Katinka Júlia

Pelok Benedek Mihály

Puskás Artúr Tibor

Sárdi Attila István

Szikszai Katalin Orsolya

Tifán-Péter Zsuzsánna

Tóth Emőke

Ujvári György

Vécsi Timea

IX. A osztály
Osztályfőnök: Kovács Mária
Létszám: 28
Tanulók:
Bálint Sándor Botond
Biró Kinga
Bokor Kriszta Réka
Bunta Bálint Levente
Dávid Emőke
Faluvégi József Attila
Fülöp Attila
Geréb Arnold
Geréb István
Jakab Tünde
Jobb Tamás
Kacsó István
Lukács Enikő Mária
Lurcza Éva
Madár Tibor
Miklós Hajnal
Mircse Zoltán
Nagy Renáta
Némethi Adrienn Renáta
Pálfi Tünde
Sándor Mátyás
Sándor Szidonia Mónika
Sebestyén Szabolcs
Simma Zsolt
Szász István
Szöcs Enikő
Tőkés Ábel
Török Adél

IX. B osztály

Osztályfőnök: Kelemen Ella Emilia

Létszám: 28

Tanulók:

Adorján Róbert

Bakk Kinga Éva

Balázs Mónika Dalma

Bara Szilárd Sándor

Boda Enikő

Dániel Tamás

Gedő Csenge

Hodgyai Timea

Izsák Orsolya Katalin

Károly Ágnes

Kecseti Mária

Kolcsár Iringó Ágnes

Major Orsolya

Marosi Vanda

Máthé Mónika

Mitra Noémi

Molnár Ferenc

Nagy Arnold

Nagy Réka

Orbán Zsuzsánna

Pálfi Emőke

Patkó Anna

Reman Réka

Stan Timea Erika

Szabadi Előd

Szabó Kriszta Tünde

Szegedi Panna

Zepeczánér Valéria

Eseménynaptár

2006–2007-es tanév

Szeptember

1. Tanári gyűlés
- 4–7. Gólyatábor – IX. A és IX. B osztály (Felsősófalva)
- 8–9. Tanári gyűlés (Felsősófalva)
- 11–12. Gólyatábor – V. osztály (Felsősófalva)
15. Tanévkezdés
21. Közösségi est, VI. osztály
- 23–24. Gólyatábor – I. osztály (Felsősófalva)
- 23–24. Országos Tanévnyitó Nagyenyed
28. A mese ünnepe: mesemondó verseny
- 29–30. Orte Konferencia, Pápa
30. Atlétikai verseny – Debrecen

Október

6. Aradi vértanúk napja – Megemlékező ünnepség / Szülői értekezlet. V. osztály
13. Kirándulás: VI. osztály (Farcád)
14. Kirándulás: XI. B osztály – Homoród/Szeltersz, X. B – Homoród
20. Gólyabál
23. Okt. 23-i ünnepség
27. Közösségi est, V. osztály
28. Kirándulás: XI. A osztály – Nyerges tető, Torjai Büdös barlang, Szent Anna tó, Mohos tőzegláp
31. Reformáció emlékűnepe

November

3. Közösségi est, V. osztály
9. Szülői értekezletek
11. Miskolc–Székelyudvarhely cserediákprogram

December

6. Adventi koszorú készítése és közös éneklés

- 17. Backamadarasi kirándulás
- 22. Karácsonyi műsor – V–VI osztály

Január

- 8. Karácsonyi szünidő utáni kezdőnap
- 26. Farsangi bál

Február

- 14. Matematika: Gordiusz verseny
- 15. Közösségi est, VI./IX. B
- 16. Nagykorúsítás
- 18. Kórystalálkozó – Székelyudvarhely III. Református Egyház-község
- 24. „Mikes Kelemen” Magyar Nyelv és Irodalom Tantárgyverseny – megyei szakasz

Március

- 3–4. Kirándulás: V. osztály – Hargitafürdő
- 10. Kirándulás: VI. osztály – Budvár
- 15. Nemzeti ünnep: ünnepi megemlékezés
- 23–25. Kirándulás: XI. A osztály – Madarasi Hargita
- 30. Matematika: Kenguru verseny
- 31. Kirándulás: VI. osztály – Madarasi Hargita

Április

- 12. „Mikes Kelemen” Magyar Nyelv és Irodalom Tantárgyverseny, országos szakasz – Nagyvárad
- 19. Általános Műveltségi Vetélkedő – Halásztelek

Május

- 9: Gergely napi rendezvény (templom, udvar, temető)

Június

- 7. Munkácsy kiállítás megtekintése: V–VI. osztály
- 14. A VI. osztályosok tanévzáró szereplése
- 15: Évzáró

Elérhetőség

A Székelyudvarhelyi Baczkamadarasi Kis Gergely Református Kollégiummal kapcsolatos további információkat az iskola titkárságán kaphatnak:

- Személyesen: Székelyudvarhely, Márton Áron tér 2.
- Telefon: 0266-219766
- E-mail: refkol@refkol.ro
- On-line: www.refkol.ro

110 férőhelyes bentlakásunkban csoportok elszállásolását vállaljuk.

Étkezést a kollégium étkezdéjében biztosítunk. Előzetes egyeztetés végett rendelkezésükre állunk az iskola titkárságán (lásd fenn).

Tartalom

A szerkesztő előszava	5
A székelyudvarhelyi református kollégium rövid története	7
Tanév a beszámolók tükrében	9
Jelentés a 2006–2007-es tanévről	11
A református kollégium	13
Az erdélyi református kollégiumok közös tanévnyitója	15
Szigethy Tornacsarnok	19
Lelkészi beszámoló	21
A református első osztály	24
V. osztály	26
VI. osztály	28
IX. A osztály	33
IX. B osztály	36
X. A osztály	40
A viharos X. B	44
XI. A osztály	47
XI. B osztály	52
XII. A osztály	56
XII. B osztály	58
Egyházi érettségi	61
Tanév a vallomások tükrében	63
A román nyelv tanításának margójára	65

Refisek a Retyiben	67
A Baczkamadarasi Kis Gergely Református Kollégium kórusai	69
Matematikában is vannak jó eredményeink	73
Zeneoktatás a Baczkamadarasi Kis Gergely Református Kollégiumban	76
A Diákpresbitérium	79
Sófalvára fel!	81
Backamadarasi kiszállás	84
Karácsonyi kiállítás és vásár	86
Művészeti Beszámoló	88
Ösztöndíjjal a Baár–Madasban	89
Nagykorúsítás 2007	91
Szenczi Molnár Albertre emlékezve	94
Baczkamadarasi Kis Gergely emlékére	97
Az emlékoszlop üzenete	99
Szolidarizáló csendes tüntetés	101
A Magyar Református Gimnáziumok XII. Találkozója	104
Látogatás Hódmezővásárhelyen	108
Tanév az adatok tükrében	111
A Baczkamadarasi Kis Gergely Református Kollégium alkalmazottai	113
Osztálynévsorok	115
A 2007–2008-as tanévre felvételt nyertek névsora	127
Eseménynaptár 2006–2007-es tanév	132
Elérhetőség	134

Műszaki szerkesztő
Lőrincz Előd

Külön köszönet
mindazoknak, akik az Évkönyv megjelenését
munkájukkal, biztatásukkal
és támogatásukkal segítették.

A borítórajzot készítette
Pécsi Dániel